

HAASTEHAKEMUS

HELSINGIN KÄRÄJÄOIKEUDELLE

ASIA: Elinkeinotoiminnan tahallisesta vahingoittamisesta
vaadittava vahingonkorvaus

KANTAJA: Kauko Parkkinen
OTK, VTM, tietokirjailija
Kauko-Kustannus -nimisen toiminimen omistajana

PROSESSIOSOITE: Lummepolku 2 D, 01300 Vantaa
Puhelin 09-823 7795, fax 09-873 2187
Sähköposti kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi

VASTAAJA: Jaakko Aleksi Saska Saarikoski
Linnankoskenkatu 23 B 19 00250 Helsinki

VAATIMUKSET

Vaadin, että vastaaja tuomitaan maksamaan minulle yllä mainitun toiminimen omistajana vahingonkorvausta 10.000 euroa sen vuoksi, että hän on pyrkinyt kirjoittamani ja toiminimeni tuottaman kirjan markkinoinnin vahingoittamiseen, mikä on johtanut ensin kirjani levikin tyrehtymiseen ja sittemmin poistumiseen kokonaan markkinoilta. Edelleen vaadin korvausta 4.000 euroa jäljempänä tarkemmin määriteltävästä henkisestä kärsimyksestä. Yhteensä vaatimus on siis 14.000 euroa.

Lisäksi vaadin oikeudenkäyntikulujeni korvaamista laillisine korkoineen. Tähän mennessä kulut ilman arvonlisäveroa ovat 900 euroa.

PERUSTELUT

A Tapahtumatiedot

Yllä mainitun omistamani toiminimen toimialana on kirjoitusten, kirjojen ja muiden painotuotteiden tuottaminen ja kustantaminen sekä tekstien tuottaminen toisten kustantajien kustannettavaksi.

Elokuussa 2007 solmin kustannussopimuksen Tamperelainen Pilot-Kustannus Oy:n kanssa (liite 1). Sen mukaisesti ilmestyi muutama viikko myöhemmin Pilot-Kustannuksen kustantamana kirja Punakoneen alasajo, jonka tekstin toiminimeni oli tuottanut. Se kuvasi osin ajantasaisesti puolueitten valtasuhteitten muutosta edellisiä presidentinvaaleja edeltävästä marraskuusta 2005 lähtien viime eduskuntavaaleihin saakka sekä analysoi siihen vaikuttaneita syitä ja myös vaalien jälkeistä tilannetta, osin ennakoivasti. Kirjan runko-osan muodostivat verkkolehtikolumnit ja muut kirjoitukset sekä tapahtuma-aikaiset sähköpostiviestit.

Kirjan sisältö poikkesi niin suurella määrällä valtamedian levittämästä informaatiosta, että sen oli erittäin vaikea ylittää sen uutiskynnyksiä.

Keskeiset elementit, joissa kirjani poikkesi valtamedian informaatiosta olivat SDP:n vaalitappion luonne sekä ns. tupokauden päättyminen. Ns. valtamediassa oletettiin, että SDP:n vaalitappiossa oli kysymys lähinnä puolueen vaalikampanjan, erityisesti erään epäonnistuneen vaalimainoksen epäonnistumisesta, ja puolue palaisi pian tämän jälkeen "normaaliuralle", kuten mm. Suomen keskustan puoluesihteerin asian ilmaisi. Samoin tupon syntymättä jääminen katsottiin vain tilapäiseksi ilmiöksi ja "normaalivuorotteluksi" liittoratkaisujen kanssa.

Kun asiat eduskuntavaaleissa ja niiden jälkeen kehittyivät varsin tarkoin ennakoimallani tavalla, mikä osoitti valtajulkisuuden olleen täysin ns. ulalla, julkaisin keuhkokuumeella 2008 vihkosena muotoisena eripainoksena jälkisanat, joiden otsikkona oli "Hyvästit muumimäelle" (liite 2). Otsikko oli lainattu Helsingin Sanomien kulttuuritoimituksen esimiehen Saska Snellmanin kolumnista 30.11.07. Snellmanin virallinen etunimi on Jaakko, mutta hän käyttää julkisuudessa vakiintuneesti Saska -nimeä. Nuorena hänen sukunimensä puolestaan oli Saarikoski, minkä nimen hän on sittemmin jälleen ottanut käyttöön.

Tuo otsikko tarkoitti silloisen Snellmanin tulkintaa ohjaaja Kristian Smedsin suurta huomiota herättäneestä Tuntemattoman sotilaan ohjauksesta Kansallisteatterissa, missä loppukohtauksessa ammuttiin symbolisesti eräitä julkisuuden henkilöitä, mm. presidentti Tarja Halonen. Yleisesti arvuuteltiin, mitä ohjaaja oli tällä kohtauksella tarkoittanut.

Pidin Snellmanin tulkintaa ja ilmaisua hyvänä, kuten liitteestä 1 sivulta 2 ilmenee. Tosin tarkoitin sillä juuri edellä mainitsemaani "ulalla" oloa, mikä varmaan poikkesi Snellmanin tarkoituksesta.

Pari päivää vihkosena mediajakeluun menon jälkeen Snellman soitti minulle hyvin aggressiiviseen sävyyn ja sanoi vihkosessa olevan virheen, kun käytin hänestä epiteettiä "entinen taistolaisnuori", vaikka hän ei kertomansa mukaan ollut koskaan ollut taistolainen. Hän vaati uhkaavaan ja mahtailevaan sävyyn ilmoittamaan tästä väitetyistä virheistä kaikille niille, joille olin lähettänyt vihkosena.

Kieltäydyin tästä muustakin kuin siitä käytännön syystä, ettei minulla ollut varsinaista jakelulistaa. Mutta sanoin myös pitäneeni asiaa ns. notorisena seikkana sekä Snellmanin tuon aikaisen "räyhäävän" esiintymistyylinä että muiltakin saamieni samansisältöisten kommenttien perusteella. Seuraavista kappaleista kuitenkin vedin asianomaisen viittauksen yli.

Tämän jälkeen käytiin minun sekä Snellmanin ja Pilot-kustannuksen kustannuspäällikön Timo Määtän välillä sähköpostivaihto, josta osa on tämän haastehakemuksen liitteenä (liite 3) ja joka varsin selvästi kertoo, mistä asiassa oli Snellmanin puolella kysymys. Viestit sisälsivät aikajärjestyksessä pääpiirteissään seuraavan.

Välittömästi Snellmanin puhelun jälkeen 6.2.08 15.53 sain Määtältä sähköpostin, jossa hän kertoi mm.:

"Saska Snellman otti yhteyttä saatuaan lähettämäsi vihkosena, missä mainittiin myös hänet nimeltä. Mitään yhteystietoja sinulle kun ei vihkosena löytynyt, oletti Snellman, että meillä on jotakin tekemistä vihkosena kanssa. Meidän yhteystietommehan vihkosena löytyy."

Kuten liitteen takakannesta käy ilmi, Snellmanin väite on kaikkea perää vailla, omat yhteystietoni käyvät vihkosesta ilmi paljon selvemmin kuin Pilot-kustannuksen tiedot, jotka ovat vain vihkossa näkyvässä kirjan kansikuvassa hyvin pienellä. Sitä paitsi tapahtumien aikajärjestys osoitti, että Saarikoski oli jo sitä ennen ottanut yhteyttä minuun.

Lisäksi Määttä ilmoitti kustantajan pysyvän sopimuksessa, mikä oli hämmästyttävää, koska se oli selvää ilman eri mainintaa, kun en ollut tehnyt mitään sen vastaista. Se kertookin näin ollen ensisijaisesti siitä, mikä oli ollut Snellmanin yhteydenoton tarkoitus: Snellman oli pyrkinyt saamaan Pilot-kustannuksen katkaisemaan sopimussuhteemme.

Viestissäni Määtälle 7.2.08 klo 10.97 totesin mm.:

"Tämä on Snellmanin ja Hesarin tapa toimia. Heille epämiellyttävän sanoman ja sen levittäjän he pyrkivät kaikki keinoin eliminoimaan, juuri nyt he saivat heitetyksi Santavuoren yli laidan Jälkiviisaista. Ja samalla kostetuksi, kun tämä otti esille lehden mieskansanedustajien lynkkauksen."

"Minua he eivät voi heittää ulos mistään, joten yrittävät edes vahingoittaa katkaisemalla välit kustantajaan. Siellä ei keinoja kaihdeta."

Viittaus Santavuoreen tarkoittaa entisen syyttäjän Ritva Santavuoren poistamista Yleisradion Jälkiviisaista seuraavana päivänä siitä, kun Snellmanin alainen Jyrki Räikkä oli 4.2.08 julkaissut kolumnin otsikolla "Syyttäjä voi poistua". Tässä aihe oli saatu siitä, kun Santavuori oli kommentoinut silloisen USA:n presidentinvaaliehtokkaan Barack Obaman isoäidin ulkonäköä.

Noin kaksi viikkoa tämän jälkeen 20.2.08 Helsingin Sanomien kulttuuriosastossa oli yli sivun otsikolla lähes puolen sivun juttu siitä, että kirjailija Maija Porman "dekkarissa" oli plagiaatteja kirjailija Outi Pakkasen romaanista vuodelta 2001 (liite 3).

Kirja oli Pilot-kustannuksen kustantama. Tapaus oli neljän vuoden takaa, ja aivan ilmeisesti ollut lehden toimituksen tiedossa jo aiemminkin. Täytyi olla olemassa erityinen syy, että jokseenkin tuntemattoman kirjailijan rike juuri nyt nostettiin näin suhteettoman näyttävästi kulttuuriskandaaliksi. Jos se normaalikriteerein olisi ylipäättään enää edes ylittänyt uutiskynnystä, se olisi ollut korkeintaan 1-2 palstan pikku-uutisen arvoinen.

Nyt Helsingin Sanomat "revitti" asiaa kuin kyseessä olisi ollut suurrikollinen. Mäkinen kirjoitti asiasta vielä erikseen Helsingin Sanomien verkkolehdestä (liite 5).

Ihmettelin tapahtunutta samana päivänä Snellmanille lähettämässäni sähköpostiviestissä, joka meni tiedoksi sekä Mäkiselle että lehden päätoimittajalle Janne Virkkuselle (liite 6). En saanut siihen mitään vastausta tai kommenttia, vaikka siinä oli yhteystietona sähköpostiosoitteeni lisäksi puhelinnumeroni.

Kun Helsingin Sanomat oli nostanut asian näin näkyvästi esiin, siitä seurasi tavanomaiseen tapaan se, että myös muu media Ylen aamu-tv:tä myöten jauhoi asiaa viikkokaupalla. Tämän johdosta Pilot-kustannus säikähti ilmoittaen vetävänsä Porman kirjan pois markkinoilta. Myös oman kirjani aiemminkin varsin heikko markkinointi lakkasi kokonaan.

Vajaa neljä kuukautta tämän jälkeen Pilot-kustannus Oy:n toimitusjohtaja Juhani Vesikko ilmoitti 10.6.08 lähettämällään tiedotteella yhtiön

hakeutuneen konkurssiin (liite 7). Tämä merkitsi myös kirjani lopullista poistumista markkinoilta, käytännössä sen tuhoamista.

Vesikko kertoi tiedotteessaan, että kyseisenä keväänä oli tapahtunut käsikirjoitusten kato ja "uusien kustannussopimusten määrä romahti aivan yllättäen". Hän sanoo miettineensä "päänsä puhki" syytä siihen. Hän ei kuitenkaan mainitse ilmeistä syytä, että Helsingin Sanomien juttu ja sen vanavedessä uinut muu media oli leimannut yhtiön toiminnan kyseenalaiseksi. Kaikesta päätellen hän jo kerran kovaa koulutusta saaneena halusi varjella yhteyksiä lehteen, sillä hän aloitti jo lähes välittömästi uuden kustannustoiminnan eri yhtiöllä. Missään tapauksessa yleinen taloustilanne ei romahtanut sillä tavoin yhtäkkiä, että se olisi voinut olla syytä, kuten Vesikko arvailee.

Leimausvaikutus heijastui tietenkin myös kirjaani, kuten oli tarkoituskin.

Oman käsitykseni tapahtumasta kerroin saman päivän tiedotteessani "Hesarin kulttuuriosasto ampui kostoksi alas Pilot-kustannus Oy:n" (liite 8).

B. Asian oikeudellista arviointia

Selvitystä kaipaavat olennaiset tapahtumat asiassa ovat käsitykseni mukaan seuraavat:

1. Snellmanin puhelinsoitto minulle, mikä oli sen motiivi ja tarkoitus;
2. Snellmanin yhteydenotto kustannuspäällikkö Määttä ja sen tarkoitus;
3. Maija Porman plagiaattia koskevan uutisen julkaiseminen sekä sen ajankohta ja motiivi sekä mittasuhteet.

1. Puhelun sävystä ja sisällöstä päätellen sen tarkoitus oli jonkinlainen säikäytys tai pelottelu. Enempää kirjoitukseni kuin Snellmanin itsensäkään kannalta ei ollut kovinkaan merkittävää, oliko Snellman ollut joskus nuorena taistolainen tai ei. Tunnetusti taistolaisuus ei myöskään ainakaan Helsingin Sanomissa ole ollut minkäänlainen este urakehitykselle, mm. lehden entisen toimittajan Aarno Laitisen kirjoituksista päätellen pikemminkin päinvastoin.

Siltäkään kannalta asia ei ole merkittävä, että ns. taistolaisuuden sisältöä ei voida mitenkään eksaktisti määritellä. Sillä on tarkoitettu yleisluontoisesti tietynlaista radikaalia, "räyhäävää" esiintymistä riippumatta esimerkiksi puoluejäsenkirjoista, joita ulkopuoliset eivät voi tietääkään. Tällaisena minä ja monet muutkin olivat tulleet aikoinaan nuoren Saska Saarikosken tuntemaan. Tarkistin asian Snellmanin intervention jälkeen.

Tällainen käsitys taistolaisuudesta elää edelleen, mistä saatiin tuore näyttö Nykypäivä -lehestä 17.10. 08 (liite 9), kun tämä julkaisi Kari Suomalaisen vuodelta 1976 olevan pilapiirroksen, missä nuori toimittaja haastatteli vanhaa mummoa pyrkien saamaan tältä katkeraa tuomiota olevista oloista. Kun tämä ei toteutunut, toimittaja naiseen käsiksi käyden vaati tätä "saakelin ämmää" tunnustamaan, että "järjestelmä on mätä".

Kommentissaan lehti luonnehtii toimittajaa "taistolaishenkiseksi". Juuri tämän henkinen oli monien muistikuvien mukaan myös nuori Saska Saarikoski. Hän itse antoi myös tämäntyyppisestä esiintymisestään tuoreen näytteen lehdensä kiihotuskirjoituksessa "Vanhemmat käsiaseita

vastaan" 30.9.08, missä hän yllytti lasten vanhempia nousemaan asiassa barrikadeille (liite 10). Juuri yksipuolinen kiihotus "suoraan toimintaan" oli taistolaisuuden keskeinen tunnusmerkki.

Todellinen syy interventioon onkin aivan ilmeisesti siinä, että lehti ja monet sen toimittajat katsovat hallitsevan asemansa niin vahvaksi, että sille kuuluu yksin- tai ainakin etuoikeus tulkita yhteiskunnallisia ilmiöitä, ja tätä oikeutta vaarantavat henkilöt on vaiennettava, mikäli se vain on mahdollista. Tästä syystä se vaati myös Santavuoren hyllyttämistä.

Omalta osaltani tämä kävi ilmi heti ensimmäisestä kirjastani Näin tehdään tuhopolitiikkaa vuonna 1981 lähtien. Lehti teki siitä yliolkaisen tai suorastaan pilkallisen esittelyn, ja on vaiennut myöhemmistä yli 20 kirjastani kokonaan. Kirjani piti keskitettyä tulopolitiikkaa tuhoisana, kun taas Helsingin Sanomat oli sen tukija.

2. Määtän sähköpostin maininta, että he pysyvät "kirjani takana", kertoo epäsuorasti, että Snellman on vaatinut sopimussuhteen katkaisemista. Tämä on selvitettävä kuulemalla Määtää ja mahdollisesti joitakin Helsingin Sanomien kulttuuritoimituksen toimittajia. Ehkä myös Pilot-kustannuksessa joku muukin Määtän lisäksi tiesi asiasta. Samalla on selvitettävä, mainitsiko Snellman joitakin seuraamuksia, joita saattaisi koitua, ellei sopimussuhdetta katkaista.

3. Pormaa ja Pilot-kustannusta koskevan "skandaaliuutisen" syntymisestä tietävät Snellmanin lisäksi kertoa hänen alaisensa toimittajat, jotka voidaan tarkemmin nimetä myöhemmin.

KORVAUSTEN MÄÄRÄSTÄ

Kuten edellä on käynyt ilmi, tapahtumasarjasta seurasi kirjani joutuminen kokonaan pois markkinoilta ja tuhoutuminen käytännössä. Varsin surkean markkinoinnin ja mediamme yleisen luonteen vuoksi sen menekki oli tosin ollut varsin vähäinen, mutta tarkoitukseni oli, että kun sen sisällön paikkansapitävyys ajan kuluessa käy entistä selvemäksi (mm. tupojen lopullinen hautaaminen ja SDP:n tappio myös syksyn kunnallisvaaleissa), niin Pilot-kustannus olisi saatavissa tarttumaan markkinointiin täydellä teholla, mahdollisesti yhteishankkeena.

Sisältönsä puolesta sillä olisi ollut edellytykset suurlevikkiin, sillä se on jo nyt osoittautunut sisältönsä puolesta historialliseksi ja ainoaksi reaaliaikaiseksi kuvaukseksi suuresta poliittisesta ja yhteiskunnallisesta sekä myös taloudellisesta murroksestamme.

Henkisistä kärsimyksistä vaatimani korvauksen ymmärtämiseksi on nähtävä se, kuinka kirjan sisältö kävi suorastaan käsissä polttavaksi tapahtumien edetessä ja julkisen keskustelun käydessä suurin kierroksin asian vierestä. Tämä koski aivan erityisesti ns. tupon tarpeellisuutta. Siihen olisi ollut kirjassani tarjolla sisältönsä puolesta asianmukainen täsmäpanos, joka oli kuitenkin edellä kerrotuista syistä keskustelun ulottumattomissa.

Mikäli Snellman olisi toiminut toimittajan ohjeiden mukaisesti ja halunnut palvella lukijoitaan, hänen olisi tullut esitellä lehden lukijoille kirja, josta toimitus oli saanut arvostelukappaleen, sen blokeeraamisen asemesta.

Pienenä esimerkkinä sanotusta lainaan tapahtuma-aikaan kirjoitettua kirjan tekstiä:

“Ken elää, hän näkee, mitä sitten vastaillaan, kun ovensuutelijat tiukkaavat, missä olit silloin, kun tupot siirtyivät historiaan. Niin vähin äänin asiat voivat muuttua, että hitaammat eivät edes sitä huomaa, kun aika on kypsä.” (s.275)

- - -

“Hallitusohjelman käsittelyssä eduskunnassa sekä pääministeri että valtiovarainministeri Jyrki Katainen vakuuttivat asiaa kovistelevälle SDP:n Eero Heinäluomalle, että kyllä hallitus ihan vakavissaan pyrkii tupoon. Samaan aikaan tuli Teknologiateollisuudelta tiedote lähdöstä liittosopimukseen, mikä pyyhkäisi tupon historian roskakoriin. Lopullisesti.” (s.285)

Ns. valtamedia on vasta nyt kolmen vuoden kuluttua hitaasti herännyt tajuamaan tapahtuneen, kuten ilmenee Kauppalehden debattikirjoituksestani 3.6.10 (liite 11).

Tuntemuksiani voisi kuvata klassisella kielikuvalla “Tantaloksen tuskat”, joita ei kuitenkaan liene koskaan hinnoiteltu oikeudessa. Korvauksen määrän arvioinnissa on otettava huomioon vastaajan edustaman lehden ylivoimainen asema ja hyvän toimitustavan vastaisuus sekä vahva vahingoittamisen, tosiasiaa tuhoamisen, tarkoitus.

Siinäkin tapauksessa, että mainintani entisestä taistolaisnuoresta olisi ollut perusteeton ei Saarikoskella olisi ollut oikeutta ryhtyä kuvatuun kaltaiseen ilkivaltaan, jossa hän käytti maan suurimman ja ylivoimaisesti vaikutusvaltaisimman sanomalehden asemaa omien tarkoituksperiensä ajamiseen ja kirjani vahingoittamiseen. Tämä tekee teosta erityisen törkeän.

Saarikoski lavasti tuntemattoman kirjailijan vähäpätöisestä plagiaatista suuren kulttuuriskandaalin, kun todellinen kulttuuriskandaali on hänen oma offensiivinsa, jolla hän ja hänen alaisensa toimitus tuhosivat kirjani.

Myös Saarikosken esimiehet tunsivat asian, mutta eivät ilmeisesti ole puuttuneet siihen millään tavalla, mikä sekin kuvastaa lehden toimitus- ja johtamiskulttuuria. Kirjasta käy ilmi, että lehti oli Neuvostoliiton sortumisvaiheessa yhtä pahoin “pihalla” ns. clearing-kaupan suhteen kuin nyt tupojen osalta. Voi olettaa, että tämäkin on vaikuttanut sen käyttäytymiseen.

Mahdollista rangaistusvaatimusta harkitsen asian jatkokäsittelyssä ilmi tulleiden seikkojen jälkeen.

NÄYTTÖ

Kirjalliset todisteet

- kustannussopimus (liite 1) - todistusteema ilmenee asiakirjan nimestä
- sähköpostikooste (liite 3) - vastaajan yhteydenotot kantajaan ja kirjan kustantajaan ja niiden tarkoitus
- Helsingin Sanomien uutinen 20.2.08 (liite 4) - vastaajan toiminnan luonne
- Esa Mäkisen verkkolehtikirjoitus (liite 5) - sama kuin edellä
- Juhani Vesikon tiedote 10.6.08 (liite 7) - vastaajan toimien vaikutus

- Kirjoitus Kauppalehdessä 3.6.10 (liite 11) - aiheutetun vahingon merkitys

Suullinen näyttö

Todistajina kuultavat ovat pääasiassa edellä mainitut. Sekä korvausvaatimus että kuultavat täsmentyvät suullisessa esivalmistelussa.

Vantaalla 29.6.2010

Kauko Parkkinen
OTK, VTM, tietokirjailija
Vantaa

PUNAKONEEN ALASAJO

Jälkisanat

”Hyvästit muumimaalle”

Yhä vahvemmin nousevat esille merkit aikakauden murroksesta, jonka keskeinen ilmentymä on SDP:n romahdus.

SDP:n romahdustappio, tupojen jääminen historiaan, Tehyn työtaistelu ja Alpo Rusin kirja Vasemmalta ohi sekä symbolinen ampumakohtaus Tuntemattoman sotilaan loppuksi Kansallisteatterissa ovat tämän murroksen tunnusmerkkejä.

Kovin harvat kuitenkin oivaltavat mitään erityistä muutosta tapahtuneen. Monet odottelevat vain, että tästä palailaan ”normaaliuralle”, kuten kepun puoluesihteerin Jarmo Korhonen joulukuussa kertoi Ylen Ykkösaamussa tapahtuvan SDP:n kannatukselle.

Mutta Jarmo ja kumppanit: paluuta normaaliuralle ei ole. On lähdeittävä uusille urille ja luotava uudet normit. Vanhoihin uriin urautuneet putoavat keltasta. Tai ammutaan Kansallisteatterin näyttämöllä. Neuvostoliittokkaan ei nouse jaloilleen, vaikka jotkut sitä kaipailevat.

Etkö, Jarmo, lukenut, mikä on trendi kehityksessä, joka osoittaa marxilaiseen ihmis- ja yhteiskuntakäsitykseen uskovien osuuden suhteessa muiden puolueiden kannattajiin: parissakymmenessä vuodessa tasatilanteesta 50-50 tappioon 30-70. Vai etkö ymmärtänyt?

Tietenkin, jos hallitus typerehtii riittävästi, demarit voivat palata tilapäisesti valtaan, mutta trendiä se ei muuta. Viivästyttääpähän vain vastaavasti uuden suunnan ottamista.

Surkukupaisaa on ollut todeta, miten tarkoin Ortéga y Gasset 70 vuotta sitten osasi kirjassa kerrotuin tavoin kuvata sen, kuinka vaikeaa on yhä edelleen irrottautua menneisyyden kiinnekohdista. Traagiseksi asian tekee kuitenkin se, että kyvyttömyys on suurinta poliittisen järjestelmämme huipulla. Miten sellainen hallitus voi johtaa muutosta, joka itse uskoo muuttumattomuuteen?

Niinhän se sanoi USA:n muutosaikojen presidentti Franklin Rooseveltkin, että uuden omaksumista vaikeampaa on vain vanhasta luopuminen.

Erityisen surullista on ollut seurata, miten pääministeri Matti Vanhanen peräänkuuluttaa milloin tupoa, milloin ”modernia tupoa”.

Modernia tupoa ei ole olemassakaan, koska se joka tapauksessa vaatii yritysten ohjausta ylhäältä päin ja poliittisen järjestelmän ehdoin.

Niin suuri joukko elinkeinoelämän raskasta tykistöä on tullut mukaan tupoa ja tuhopolitiikkaa hautaamaan, vaikkakin neljännesvuosisadan viipeellä, että takaisin sille tielle perääntyminen söisi uskottavuuden varsin tarkoin.

Leimautuisi pelkästään leikkipuheitten päästelijäksi niinkuin Mikko Mäenpää, joka ei tehnyt mitään komeitten puheittensa lunastamiseksi. Ei myöskään edes haastettuna uskaltanut keskustelemaan asiasta (www.openfinland.net;arkisto)

Kerrankin voisi ottaa oppia Ruotsissa, missä sikäläinen työnantajakeskusjärjestö jo pari vuosikymmentä sitten lakkautti tarpeettomana koko neuvottelujohtajan viran. Ja mm. sairaanhoitajien palkat ovat kehittyneet aivan eri tavalla kuin Suomessa.

Kansallisesta kajahti

Kristian Smedsin Tuntemattoman sotilaan ohjauksesta aiemmin kovin paikalleen jämähtäneessä Kansallisteatterissa välähti täysin yllättäen voimakkain aikakauden murroksen signaali. Tähän asemaan sen nosti erityisesti loppukohtausta, jossa symbolisesti ammutaan reiät lukuisten suomalaisten kuviin.

Smeds itse sanoo, että näytelmä on hänen sukupolvensa kannanotto nyky-Suomeen, joka ajoi nuoret pätkätyöläisiksi.

Ja paheksujia riittää, kärjessä ammuttavat Halonen ja Vanhanen. Monet paheksijat eivät ole nähneet näytelmää eivätkä ymmärrä sen sanomasta mitään.

Osuvimmin loppukohtausta tulkitsi Hesarin kulttuuritoimituksen esimies, entinen taistolaisnuori Saska Snellman, jonka jutun otsikko 30.11.07 on lainattu myös näiden jälkisanojen otsikoksi: ”Hyvästit muumimaille”.

”Kymmeniä vuosia konsensukset ja kolmikannat pitivät yllä ja uusinsivat Sarasien ja Rokan kädenpuristusta”, sanoo Snellman.

Niin uusinsivat, mutta uusinsivat samalla myös epäluottamusta, kuten Kimmo Kevätsalo on väitöskirjassaan osoittanut.

”Oltiin eri puolilla, mutta samassa pöydässä. Välillä otettiin yhteen, välillä viinaa, ihmisiä kuitenkin oltiin”, lisää kirjoittaja.

Niin oltiin, välillä selvänä välillä humalassa, mutta unohdettiin, että oli muitakin kuin viinamäen miehiä. Nämä joutuivat selvinäkin pöydän alle, jos pääsivät edes pöydän lähelle. He kelpasivat vain juhlien laskun maksajiksi.

Talvisotaa jatkettiin vuosikymmeniä, yrittäjiä ja hoitoväkeä simputettiin menen tullen, kunnes Tehy saatiin nousemaan tosikapinaan. Yrittäjät yrittivät sitä

jo neljännesvuosisata sitten, mutta heidät lannistettiin.

”Tulkitsen, ettei ammutuksi joutuneita haluttu raivata tieltä, ainoastaan todeta, että heidän aikansa on ohi, heidän Suomensa on kuollut”, on Snellmanin lopputäätelmä.

Se on todella kuollut, demarivetoinen konsensus-Suomi on kaput. Koskelan el-lunkana-opeilla ei pärjätä enää, vaikka EVAkin tarjoili niitä surkeassa ”tiekartasaan tulevaisuuteen”. Ei ihmisiä johdeta enää edestä eikä takaa, vaan viereltä.

Tämä joukko oli juuri se, joka pani työn antamiselle niin tiukat kahleet, että sitä on järkevää tarjota vain pätkittäin. Ne kuulat tiesivät maalinsa, sanoisi muuan vänrikki.

Halonen oli tämän muumi-Suomen muumimamma ja ikonina oikein sopiva ammuttava. Muumi-Suomen peruskiviä ovat olleet demarivetoisuus, tupot ja tsaarin valtaa käyttävä presidentti. Halosessa yhtyivät nämä kaikki.

Siitä syystä Punakoneessakin lähti laukaus samaan suuntaan kuin Kansallisessa-kin: ”Vaalien jälkeen presidentin väärävärisyys onkin entistä silmään pistävämpi. Kun hän tässä ympäristössä joutuu eräänlaisena rampana ankkana taapertamaan vielä viisi vuotta, voimme joutua näkemään vielä merkillisiä näytelmiä. Kun tavoitteena oli henkinen johtajuus ja havaitseekin jääneensä henkiseen paitsioon, siitä seuraa paniikki ja erilaisia ylilyöntejä.”

Emme tarvitse modernia tupoa emmekä tsaristista presidenttiä, vaan modernin pääministerin, joka elää reaali maailmassa eikä hortoille varjojen mailla muumi- maailmassa. Ja uskaltaa haastaa marxilais-sosialistisen tavan hoitaa asioita.

”Minulla on oikeus sanoa, etten ymmärrä sitä”, sanoi Vanhanen Iltalehdessä Tuntemattoman loppukohtauksesta.

Onhan se toki, oikeus, mutta mitä turhia sanoja tuhlaamaan. Onhan se ymmär- ryksen ja harkintakyvyn rajallisuus käynyt selväksi sekä naisasioissa että hallitus- asioissa. Että lisäksi oikeudenkäyntejä saattaa olla tulossa, kodin, uskonnon ja yksityisyyden suojan puolesta!

Laskulohien maa

Smeds sen sijaan sanoi komeasti eräässä aiemmassa haastattelussa:”Kun kaik- ki tässä maassa valuvat alaspäin kuin laskulohet, jonkun pitää loikata vastavir- taan.”

Kristian Smeds, olet hopea- ja kultaseppäsukua, jonka juuret ovat Euroopan suurimman vapaana virtaavan siian ja lohen kutujen Tornionjoen laaksossa. Tunnet siis hyvin laskulohien käyttäytymisen.

Haastattelin toista kirjaa varten enoasi Jorma Smedsiä, jonka ateljee on kesäisin

upean Kukkolankosken partaalla Ylitorniossa. Hän kertoo olevansa Euroopassa ainoa, joka käyttää vanhimman tunnetun edeltäjänsä Nils Michaelssonin työmenetelmää 1600-luvun puolivälistä, vasaraa ja alaisinta.

Hän sanoo vanhojen mestarien perushyveiksi sen, että lipsumista ei sallita missään suhteessa. Laskulohien menetelmin ei saada antiikkia, koska esineet eivät kestä sinne saakka.

Hänen poikansa, serkkusi, on kultaseppien Euroopan mestari. Tinkimätön ammattitaito on siis vahvasti periytyvä ominaisuus suvussasi.

Kirjan tekijän kannalta pulmallista on, että suurten kustannusliikkeiden virkailijamuunit näyttävät laitanaan kuuluvan laskulohien sukuun.

Tämä valuminen onkin ollut muumi-Suomen asioiden hoidon tunnuksena. Sorsa kertoi muisteluksissaan, että Koivistolla oli toisen hallituksensa ohjenuorana ”kunhan jotenkin valuu ja lonksuu”.

Eivät edes uskalla perustaa politiikkaansa omiin arvoihinsa. Enempää kokoomus kuin kepukaan ei tosiasiassa ollut vakavissaan valmistautunut siihen, että maata jouduttaisiin johtamaan porvarillisten arvojen pohjalta. Kumpikin uskoi pääsevänsä muutenkin kuin työmarkkinapolitiikassa (Kauppalehti 12.11.07) hoitelemaan hommia demarimuumien turvallisessa kainalossa.

Vanhanen ja Korhonen, puheenne ovat laskulohien kieltä. Missä on Alkion ylöspäin loikkaava henki?

Mahtavatko tällaiset haasteita laistavat puheet kuulua edes lohikalojen sukuun. Minusta ne viittaavat pikemminkin oman kotijärveni Saimaan parveileviin muikkuihin.

SDP:n luopumisen tuskaa

Tuttuja uria lähti myös SDP:n oppositiotaiival liikkeelle. Puolustusministeri Jyri Häkämiehen runollisuudestaan tunnettu Amerikan-puhe käynnisti suoraan selkäpiistä tutun turpa tukkoon -primitiivireaktion (Demarien luopumisen tuskaa/openfinland.net 13.9.07;arkisto).

Ja Punakoneen ilmestyessä aivan SDP:n tulevaisuusfoorumin alla Heinäluoma poltti pärensä, kun ”ulkopuolisten puuttuminen SDP:n sisäisiin asioihin oli maksimissaan”.

Vähän ihmetyttää vain, kuinka kukaan voi olla ulkopuolinen, kun kaikki suomalaiset ovat olleet vuosikymmeniä SDP:n vallankäytön kohteina, monet uhreina. Vaaleissa suuri osa suomalaisista ilmaisi halunsa olla SDP:n vallankäytön ulkopuolella.

Seminaarissa Heinäluoma varoitti kuitenkin puoluettaan luottamasta liikaa

yhteiskunnan kaikkivoipaisuuteen, mikä kertoi jotakin menneen kaikesta huolimatta perille.

Myös Halonen, joka tuolloin sattui olemaan Kiinassa, heristeli sormiaan Häkämiehelle mutta ei sen sijaan kiinalaisille ihmisoikeusasioista eikä myöskään vähän myöhemmin Putinin suomensukuisten kansojen juhlassa isännälle marinkansan kohtelusta. Mutta:

”Halosen nuhteet Häkämiehelle saivat vähän nolon lopun, kun kävi ilmi, että puhe oli ollut ennakkosensuuria varten kansliapäällikön pöydällä viikon, mutta tämä ei ollut ”ehtinyt” lukea sitä.

Tällekin on selityksensä. Viime aikoina on saatu tutkimustuloksia presidentin kanslian työilmapiiristä, joka on todettu huonoksi. Edes esimies-suhteet eivät ole tiedossa.

Jari Tervo käytti tv:ssä kanslian johtamismallista nimikettä management by perkele. Tällaisessa ilmapiirissä motivaatio on huono, asiat unohtuvat tai makailevat pöydällä. Tai sitten leviävät maailmalle pyytämättä ja yllätyksensä.”

(Openfinland.net 13.9.07;arkisto)

Seminaarin jälkeen on kyllä ollut runsaasti erilaista hyörintää ja pölinää, mutta todellisesta uudistumisesta ei näy merkkejä.

Maailman kaikkien maiden demareiden vakiovarusteisiin kuuluva kahden moraalien järjestelmä, sanojen ja tekojen välinen ristiriita, nousee kansainvälisestikin pintaan entistä selvemmin. Ruotsissa pyhimyksen asemaan nostettu Olof Palme on muutamane puoluetovereineen osoittautunut tyttötalon asiakkaaksi.

Mitä mahtoi Sorsa tarkoittaa sanoessaan Palmen muistosoissaan, että ”Olof Palme oli yksi meistä ajatuksiltaan ja toimiltaan”?

Ainoana lehtenä OSuVa 2/86 ihmetteli sanoja. Ampumista seuraavana päivänä kirjoitettu teksti ei ehkä ole vanhentunut enempää Smedsin Tuntemattoman kuin Jokelankaan murhenäytelmän tai edes Tehyn työtaistelun näkökulmasta:

”Onko meidän todella kuljettava Ruotsin tie katkeraan loppuun saakka? Masennusta lisäsi epäily, ettei ruotsittuneen ”hyvinvointiyhteiskunnan” kovaa pintapanssaria todellakaan läpäise muu kuin luoti.

Panssarin muodostaa ylimielinen vallantäyteys, kyynisyys ja vimmainen kiihko toteuttaa valtapoliittisin keinoin omia ideologioita tavoitteitaan mistään varoitusäänistä piittaamatta.

Niinpä sitten johdonmukaiset seuraamukset tulevatkin suurena yllätyksenä.

JÄLKIKIRJOITUS**Ensimmäisenä päivänä jälkeen
Olof Palmén**

On täysin selvää, että Ruotsin tauti on tappavaa, voima- eli väkivalta politiikka vetää väistämättä puoleensa väkivaltaa. Paljoakaan ei ole merkitystä sillä, kenen käsi vetää liipasinta. Ja unhoon jääviä uhreja tulee paljon, ahdistuksen kautta.”

Tällaisiin törmäyksiin palmelais-sorsalais-haloslainen tapa ajatella ja toimia todellakin johtaa. Toistaiseksi laajamittaisiin on nelisen vuotta noiden rivien jälkeen alkanut lama, jonka tuhannet uhrin on autuaasti unohdettu.

Mitä sanot, Paavo Värynen? Et ole vastannut yli kymmenen vuoden takaisin puheisiisi pahimmasta virheestämme?

Oletko siirtynyt laskulohien taajaan joukkoon? Tai peräti muikkuparveen?

Viimeinen (toivottavasti) ideologian voimalla läpi runnottu laki oli yt-laki, joka jo ensimmäisten voimassaolokausiensa aikana leimautui vanhan lain tapaan irtisanomislaki, minkä lisäksi se on selvityksen mukaan jo jarruttanut työntekijöiden palkkaamista pienissä yrityksissä. Yrityksiä on tarpeettomasti pilkottu pieniksi yt-soveltamisrajan välttämiseksi.

Norjassa työväenpuolueen pääministeri Gro-Harlem Brundtland oli suurin piirtein samassa asemassa kuin Palme Ruotsissa. Onhan hän kaiken lisäksi nainen.

”Gro” saarnasi sittemmin WHO:n johtajana terveellisen ruoan siunauksista ja sokeripitoisten juomien turmiollisuudesta. Eläkkeellä hän kuitenkin ryhtyi Pepsin neuvonantajaksi palkkiosta, jota hän ei suostu kertomaan.

Lisänähän se on rikka rokassa, joten Brundtland voi asustella Nizzassa ja pistäytyä välillä kotimaassa leikkauttamassa lonkkansa veronmaksajien varoilla. Ja samalla vähän järjestellä sotkuisiksi osoittautuneita veroasioitaan.

Englannissa on ilmestynyt peräti sanakirjakin, joka kääntää työväenpuolueen istuvan hallituksen sanomiset selkokielelle. Sen tekijät perustelevat hanketta sillä, että ”nimenomaan työväenpuolue on vienyt kielellisen harhaanjohtamisen aivan uudelle tasolle -hämärtänyt sanomisen ja tekemisen välisen eron”.

Jotakin tällaista Erkki Tuomiojakin mainitsi vaalitappion syyksi.

Tehy-juna vyöryi kohti katastrofia

Hoitoväelle heitetty löysät vaalipuheet päästivät irti lampun hengen, joka sen jälkeen vyöryi eteenpäin kuin juna. Matkalla oli monta välipysäkkiä, jotka poliittinen johto ja kuntatyönantaja käytti tehokkaasti hyväkseen varmistaakseen työtaistelun alkamisen. Kirjan ennakointi ei valitettavasti mennyt pieleen:

”Tarjotaan tupoa syksyksi tajuamatta, että se väistämättä vahvistaa punakoneen valtaa. Haaveillaan tupoon saatavasta tuntuvasta lisäkorotuksesta oppineille naisille. Ainahan saa haaveilla. Ehkä ympyrän neliöiminen vihdoinkin onnistuu” (s. 37).

”Vaalien jälkeinen aika alkoi vähän huonoenteisesti... Hallituksen seikkailut tasa-arvotupon ihmeellisessä maailmassa voivat päättyä miten tahansa, samoin kuin lasten päivähoitoasiakin” (s. 273).

Päivähoitomaksun nollamaksuluokan poistamisessa hallitus perääntyi, mutta tasa-arvotupo-juna ei enää ollut pysäytettävissä, vaan se oli päättyä ruumiisiin. Sat sapienti, sanoivat jo vanhat roomalaiset. Olisi ollut riittävästi aineksia todeta aikakauden murros myös tupo-muumimaailmassa, mutta meidän laskulohi-muumimme ovat niin kovakalloisia, että ei sitä ymmärryksen valo ihan vähällä läpäise.

Kirjamesuilla sattui tulemaan vastaan edesmenneen TVK:n entinen neuvotte-lukumppani, jolla on vahvat kontaktit kokoomuksen sisäpiiriin, jota hän kertoi lähipäivinä menevänsä tapaamaan puhuakseen vähän järkeä. ”Onko niillä pää ihan umpiluuta”, hän ihmetteli. ”Kyllä on”, vastasin.

KL 12.11.07

Tupo-kuprut nousevat ryminällä pintaan

Kauppalehti 12.11.07

TUPO-KUPRUT NOUSEVAT RYMINÄLLÄ PINTAAN

Tehyn työtaistelulla ja metsäteollisuuden taannoisella työsululla sekä sen jälkeisillä tapahtumilla on yksi yhteinen piirre ylitse muiden. Niiden perussyyt ovat keskitetyssä työmarkkinapolitiikassa, joskin akselin eri päistä.

Metsäteollisuuden työsulku oli työnantajien paniikkireaktio tupokaudella luotujen ongelmien korjaamiseksi.

Tupoperinteisiin kuului aina kierroksen päätteeksi keväisin huudella tuuletuskeskustelua ja vanhoa, että ei koskaan enää tällaista.

Kun huolet kuitenkin aina haihtuivat leppeisiin kesätuuliin, lakattiin huutelemasta.

Metsäteollisuuden pahasti myöhässä olleesta paniikkijarrutuksesta ei kuitenkaan ollut apua, ja hoitoväen asioihin puututtiin tavalla, joka uhkaa vain suurentaa katastrofia.

Asia paisui entistä pahemmaksi sen vuoksi, että kumpikaan suurista porvaripuolueista ei ollut vakavissaan valmistautunut ottamaan omaa vastuuta työmarkkinasektorilla, vaan molemmat uskoivat voivansa peesata sosialidemokraattien turvallisesta kainalossa.

Eikä kumpikaan niistä tuntenut järjestelmän omalaatuista toimintalogiikkaa.

Yleiskorotus asettaa reunaehdot

Kokoomus rehentelee nyt, että se on pannut koulutettujen naisten palkkatasa-arvon kuntoon.

Ilo on kuitenkin ennen aikaista. Kun tähänastiset sopimukset nostavat palkkoja julkisella sektorilla noin 12 prosentilla sopimuskautena, on täysin varmaa, että teollisuuden järjestöt rahastavat siitä ennen pitkää ”kompensaation”. Jos talous kehittyy nykyisten ennusteiden mukaan, palkkakehitys tulee olemaan selvästi yli 15 prosenttia.

”Palkkatasa-arvo” onkin täysin mahdotonta saavuttaa, niin kauan kuin rahaa jaetaan yleiskorotuksina. Ne voidaan rinnastaa almuihin, joiina vuoreneuvos Gustav von Hertzen pitää tuoreessa kirjassaan tulonsiirtoja.

Ne ovat ensi sijassa ammattiliittojen voimapolitiikan mittareita ja ruokivat kateudesta lähtevää vertailua. Tulos on sama, olipa kyseessä sitten keskitetty tai liittosopimus.

Ainoa mahdollisuus on sopia työpaikoilla henkilökohtaisesti. Jos ei tähän ole halua, kykyä tai resursseja, hoidetaan sitten hommat automaatiolla, itsepalveluna tai etätyönä.

Pääministeri Matti Vanhanen piti hallituksen myötävaikutuksen esteenä sitä, että se voisi sotkea järjestelmän. Tämä saattaisi olla parasta, mitä tälle pakkopaidalle voi tapahtua.

Se pakottaisi myös sairaalat omaksumaan vastuullisen työnantajapolitiikan, mistä ei nyt juuri merkkejä näy, kuten mm. Kuopion yliopiston tutkijan Tuula Kivisen tuore tutkimus osoittaa.

Porvarihallitus vannoo ohjelmassaan kolmikannan ja tupon nimiin yhtä voimallisesti kuin aikoinaan ulkopolitiikassa YYA-sopimuksen nimiin. Sen tulisikin nyt päivittää ohjelmansa reaaliaikaan.

Kauko Parkkinen

työsuhdelakimies, tietokirjailija

Tarkemmin ajatellen Tehy-juna lähti heti alussa väärälle raiteella, koska asemamiehet eivät olleet tehtävänsä tasalla. Jo ensimmäisistä repliikeistä irtisanomisilmoitusten luovuttamisen jälkeen saattoi päätellä, että matsista tulee kova ja vaikea, pahimmassa tapauksessa verinen.

Kykypuolue kokoomuksen joukoista Kunnallisen työmarkkinalaitoksen johtajaksi nimitetty entinen Tehy-pomo ei suinkaan ollut nimityksen myötä saanut vastuullisen työnantajajohtajan kykyjä, vaan ay-jyrän tunnusomaiset piirteet istuivat edelleen tiukassa. Ylimielisyys, uhkailu ja mielikuvituksettomuus näkyivät kauas.

Ensimmäiseksi käynnistyi juridisestikin perusteeton tempuilu irtisanomisilmoitusten vaikeuttamisella, missä hän sai auliisti tukea vasemmistovetoiselta työoikeutemme teoriaherrojen klaanilta, jonka opit ovat kyllä ennestäänkin maksaneet maallemme aivan riittävästi.

Vastuullisen työnantajan ensimmäinen tehtävä olisi tämän tyhjänpäiväisen tempuilun asemesta ollut sovinnon hakemisen ohella selvittää, mitä se voi työnjohto-oikeutensa avulla tehdä tilanteessa. Se on arvokkain asia, jonka työnantaja työsopimuksella ostaa, joten sitä on käytettävä sen mukaisesti.

Kunnallisen työmarkkinalaitoksen olisi tullut ohjeistaa kuntia ja sairaanhoitopiirejä tästä välittömästi, kun irtisanoutuneiden nimet oli saatu selville. Valta-osahan sentään jäi töihin.

Tästä ei saatu mitään tietoa, johon kansalaisilla olisi ollut oman turvallisuutensa kannalta oikeus. Sen sijaan loppuvaiheessa esitettiin näyttäviä kertomuksia potilaiden siirrosta ulkomaille, jotka olivat varmasti ihan arvokkaita mutta kuitenkin vain pisara meressä ja vaikuttivat pikemminkin työtaistelupropagandalta.

Tehy teki pahan virheen, kun se kategorisesti kieltäytyi edes keskustelemasta työtaistelun rajoista. Se menee järjestön uuden edunvalvontajohtajan Minna Helteen piikkiin, samoin kuin työtaistelun ulottaminen myös virkasuhteisiin. Hänestä ilmaisain kirjassa oman käsitykseni henkilökohtaisen neuvottelu- ja lakitupakokemukseni sekä sen perusteella, millaista hänen toimintansa yt-lain valmisteluissa oli Akavan lakimiehenä ja myös omana edusmiehenäni.

Tämä ei kuitenkaan ole peruste työnantajan vastuusta vapauttamiselle. Ei myöskään ollut mitään estettä sille, että yksittäiset työnantajat olisivat sopineet asiasta perustasolla, vaikka ylätasolla ei siihen pystytytkään. Sitä olisi ainakin tullut yrittää, ja siihenkin olisi kaivattu työmarkkinalaitoksen ohjeistusta.

Panokset puolin ja toisin olivat suuret, mutta silti vain aika kului. Saattoi vain arvailla, että kaikki ei ollut aivan niin kuin näytti. Kyllä tupotatteri oli tässäkin vahvasti mukana.

”Nyt on parivaljakko Vanhanen-Kataisen maine pelissä. Kukaan ei tiedä, millainen palkkaralli seuraa tasa-arvotupo-uhkapelistä, kun kaikki vaativat jollakin perusteella ”kompensaatiota” ja inflaatiopeikko nostaa päätään.

Jos hallitus aikoo selvittää, paljonko pariin sataan tessiin on todellisuudesta upotettu ”tasa-arvorahaa”, eivät siihen riitä satelliittivalvonta ja selvänäkijän kyvyt. Aluksi olisi syytä suorittaa työmarkkinamatematiikan alkeiskurssi, ettei kaikki jäisi yksinomaan Siperian peruskurssin varaan. Kolmikannalla on sekä oma lakinsa että oma matematiikkansa.”

(Porvaripoliitikot polttavat aina näppinsä tulopoliitikassa; Openfinland.net 29.5.07; arkisto)

Kaikki jäi kuitenkin Siperian peruskurssin varaan, joka jatkuu edelleen ja josta ensimmäinen todistus saadaan vasta nykyisten ja vielä keväällä solmittavien uusien sopimusten päättymisen jälkeen. Se on joka tapauksessa selvää, että tämän poliittisen operaation tuloksena ylimääräistä rahaa koko tänä ajanjaksona kuluu vähintään viisi prosenttia.

Puoluejohtajien maineen ohella pelissä oli myös hallituksen pystyessä pysyminen, jonka vastapanoksena oli arvaamaton määrä ihmishenkiä.

Kun panokset olivat näin huikeat, olisi ollut luonnotonta, jos asiassa ei olisi tapahtunut muuta valtakunnansovittelija Juhani Saloniuksen tueksi asetetun sovintolautakunnan päivästä toiseen paikallaan junnaavat istunnot. Hermot olivat siihen liian kireällä. Helsingin Sanomat sai sen selville, mutta ei ymmärtänyt tiedon merkitystä. Tai ei halunnut ymmärtää.

Openfinland.net 25.11.07; arkisto

Kaikki simputtavat hoitoväkeä vuorollaan

Vain sankarivainajia vaille jäänyt Tehyn talvisota on järkyttänyt kansalaisia. Vielä enemmän järkyttäisi, jos he olisivat nähneet mediasumun ja -sumutuksen taakse kätkeytyvän todellisuuden.

Huoli terveydenhoitomme tulevaisuudesta on entistä perustellumpi. Hoitoväkeä käyttävät pelinappuloina niin omat kuin vieraatkin.

Sopimuksen syntyessä heille esitettiin hurraahuutojen säestyksellä korotusprosentit, jotka olivat loppuosaltaan kuvitteellisia ja alkuosaltaan ristiriidassa valtakunnansovittelijan kertoman kanssa. Kokemuksen mukaan Salonius yleensä tietää, mitä on sovintopaperiinsa kirjoittanut.

Kaikessa alastomuudessaan kävi ilmi, että kunnilla ei ole lainkaan vastuulista työnantajapolitiikkaa. Poliittisen kartan perusteella miehitetty työ-

markkinalaitos toimii ja ajattelee virkamiesbyrokratioiden ikiaikaiseen tapaan. Kun kuntalaisten välissä ovat vielä samoin poliittisin perustein miehitetyt sairaanhoitopiirit, elää työmarkkinalaitos turvallisen välimatkan päässä kuntalaisista.

Johtajan vakanssin osuminen kokoomuksen tontille ei ole saanut entisestä Tehy-pomosta kehkeytymään vastuullista työnantajajohtajaa, vaan tapa toimia on ay-pampuista vuosikymmenien varrelta tuttu, ”yksiniitinen” ja jyräävä. Hoitajien leimaaminen ymmärtämättömiksi alkoi jo työoikeuden teoriaherrojen neuvosta tapahtuneella temppuilulla irtisanomisilmoituksista.

Näillä eväillä pärjättiin aiemmin joten kuten, kun vain peesattiin yksityisen sektorin Etelärannan mukavuuslipun alla tuposatamaan. Nyt olisi tarvittu kykyä ja näkemystä vastuullisiin ja luoviin omiin ratkaisuihin.

Kun suurin osa hoitajista sentään jäi töihin, olisi kansalaisten oman turvallisuutensakin kannalta tullut tietää, miten työnantaja käytti työnjohdo-oikeuttaan sijoittaakseen heitä tarvittaessa pikakoulutuksen avulla kriittisimpiin kohteisiin. Se tieto olisi pitänyt olla edellytyksenä pakkolaille, joka oli häpeäksi molemmille osapuolille. Lain vahvistaminen pani Halosenkin nikottelemaan.

Palkkatasa-arvo ei nyt edisty millään merkittävällä tavalla, mutta poliitikkojen sivuväliintulollaan käyntiin polkaisema palkkaralli lisää palkkakustannuksia neljän vuoden aikana vähintään viisi ylimääräistä prosenttia, kun teollisuuden liitot, joille nyt suorastaan riekuttiin, lähtevät hakemaan ”kompensaatiota”.

Nyt on etäännytty ainoasta mahdollisesta tavasta korjata asia:

Ruotsin mallin mukaisesta sopimisesta paikallisesti ja henkilökohtaisesti. Sitä työnantajatkin näyttävät suorastaan kammoavan. ”Emme me neuvottele, vaan hoidamme potilaita”, sanoi eräs hallintolääkäri, ja ”aina kun menee puhumaan henkilökohtaisista lisistä, seuraavan vuoden budjetti on jo tehty”, kirjoitti eräs hoitaja.

Samaa kertoi Kuopion yliopiston tutkijan Tuula Kivisen tuore tutkimus. Hoitajien niskaan vyörytettiin uhkauksia kaikissa vaiheissa ja eri tahoilta, jopa kuolemantuottamuksesta. Poliitikkoja ja virkamiehiä ei kukaan uhannut vastuulla mistään. Vastuu asetui tottuneesti suoritusportaan harteille.

Taannoin ”vaaran lähteen avaamisesta” juridiikan terminä puhunut Sauli Niinistö voisi ehkä pitää aiheesta seminaarin puolueensa johdolle, ehkä koko hallitukselle.

Kaikkein vikkelimmin vastuusta luistivat demarit, jotka ovat SAK-vetoisilla tupoilla simputtaneet hoitoväkeä vuosikymmenien ajan. Kovinta linjaa veti heidän edustajansa kuntatyönantajien valtuuskunnan puheenjohtajana.

Mutta aihetta iloonkin oli. Onnittelin ensi keväänä kotona ruokailua helppottavan keksinnön markkinoille tuovaa vanhaa asiakastani: Menuumatti voitti!

Jälkipeliä ”testosteroninyrkein”

Jälkipelissä on hämmentävintä ollut Superin puheenjohtajan Juhani Palomäen ja pääministeri Matti Vanhasen kiihkeä, suorastaan raivoisa hyökkäys Tehyn kimppuun.

Työnantajan tehtyä aikanaan sopimustarjouksensa hämmästytti taas se, että Tehy ja Super ottivat siihen kantaa eri aikaan, Super torstaina 27.9. ja Tehy kaksi päivää myöhemmin lauantaina. Yhteisesiintyminen olisi tietenkin edellyttänyt samanaikaista kokoontumista.

Olisiko näillä seikoilla jokin looginen sisäinen yhteys, Vanhasen ja Palomäen kepulaisuuden lisäksi?

Hesari tiesi kertoa Vanhasen luvanneen Palomäelle, että Tehylle ei anneta rahaa yhtään enempää kuin Superille.

Ei tarvita paljoakaan yhteenlaskutaitoa johtopäätökseen, että samalla suunniteltiin taktiikka, jolla Tehyn vastarinta murretaan ja sopimus ajetaan läpi. Uskottiin, että Superin hyväksytyä sen Tehylle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin seurata perässä.

Tehy oli pelattu paitsioon, jossa tavanomainen lakko olisi ollut tuomittu epäonnistumaan.

Näin hieno suunnitelma saattoi syntyä vaikkapa puoluetoverien tavatessa sattumalta Ikean kassalla, mutta on selvää, että sen myttyyn meno pani kiukkuhormonit liikkeelle ja nostatti kovia puheita, jotka lumosivat jopa Hesarin pääkirjoittajan. Näin 141-huoletkin jäivät hieman varjoon.

Historia ja Vanhanen toistivat itseään. Samalla hajoita ja hallitse -juonella murrettiin Suomen Yrittäjien vastarinta Vanhasen ykköshallituksen uudistaessa eritysverotusta.

”Viidennen kolonnan” järjestön sisällä muodostivat silloin vanhempi veli Rauno Vanhanen ja Pasi Holm. Heidän yhteyshenkilönään oli valtiovarainministeri Antti Kalliomäen erityisavustaja Pertti Rauhio, joka oli aiemmin ollut järjestön sisälle soluttautuneena demarimyyränä. He juonivat asian kokoomuslaisen puheenjohtajan Eero Lehden selän takana.

Palkinnot olivat komeat. Holm siirtyi heti tuoreeltaan kepulaisen Peller-
von tutkimuslaitoksen toimitusjohtajaksi ja Vanhanen karensin jälkeen
velipojan kakkoshallituksen yritys- ja työelämäohjelman johtajaksi.

Palomäen kiukkua saattoi lisätä pelko palkkion menosta sivu suun, vaika
hän oli hoitanut oman osuutensa. Ainakin kunniamerkki nyt sentään
lienee tulossa ihan lähipäivinä.

”Testosteronia tihkuva nyrkki” pystyssä Vanhanen julisti, että irtisanou-
tumisten toteutuessa olisi jo ensi tuntien aikana tullut ruumiita. Siinä
tapauksessa nyrkki olisi ollut myös veressä.

Viisi päivää yllä olevan kolumnin ilmestymisen jälkeen Ylen nettisivut kertoivat,
että tasavallan presidentti oli myöntänyt puheenjohtaja Juhani Palomäelle
Seinäjoelta Suomen Valkoisen ruusun ritarikunnan ritarimerkin.

Helle kertoi Hesarissa 16.12.07, että Super petti heidät, vaikka heillä oli yhteiset
pelisäännöt. ”Superin päätös vaikutti siihen, että käyttöön otettiin kovin työ-
taistelukeino, joukkoirtisanoutuminen”, hän sanoi.

Hesarin toimituksella oli siis nyt tiedossaan se, mitä Vanhanen oli luvannut Pa-
lomäelle ja Superin kokouksen poikkeava ajankohta sekä niiden vaikutus Tehyn
ratkaisuun ja myös Palomäen saama pikapalkkio. Kuitenkin se kieltäytyi tiukasti
yhdistämästä näitä faktoja ilmiselväksi johtopäätökseksi ja selvittämästä asiaa
tarkemmin.

Itse asiasta kuultuna Palomäki ei vastannut kysymykseen, ottaako hän vastaan
tämän ”viittä vaille verisen” ristin. Hän lienee siis ripustanut sen tyytyväisenä
rintaansa itsenäisyyspäivänä.

Pakkolaki on häpeäksi koko poliittiselle järjestelmällemme

Vielä kerran hidastettuna: Vanhasen junailu puoluetoverinsa Palomäen kanssa
ajoi Tehyn ansaan, jossa sillä oli vain kaksi vaihtoehtoa: joko antautua ehdoitta
tai panna kovimmat mahdolliset panokset piippuun.

Siis samaan aikaan, kun pääministeri vakuutti, että hallitus ei millään tavoin
puutu työtaisteluun, hän kulissien takana kuitenkin puuttui siihen varsin rat-
kaisevasti edesmenneen Neuvostoliiton mallin mukaisesti puoluelinjaa hyväksi
käyttäen.

Puoluetoverit koplasivat oman ja puolueensa edun työmarkkinaratkaisuun ja
myötävaikuttivat näin merkittävästi siihen, että maa ajautui suurkatastrofin
partaalle, joka olisi pääministerin oman lausuman perusteella aiheuttanut kuonuhreja.

Kun tämä ansa laukesi Vanhasen ja hallituksen syliin, oli paniikki suunnaton.

Sen vallassa säädettiin potilasturvalaki, pakkolaki, joka oli häpeäksi myös hallitukselle kuuliaisia lausuntoja antaneille valtiosääntöasiantuntijoille, jotka eivät ymmärtäneet, mitä työnantajan olisi pitänyt ennen lakia tehdä.

Kaikki mahdolliset muut keinot olisi pitänyt käyttää ennen tällaista äärimmäistä toimenpidettä.

Median suoritus oli surkea. Aivan perusermitkin olivat hukassa. Puhuttiin uhkaamassa olevasta työtaistelusta, kun se oli irtisanoutumisella alkanut jo ajat sitten. Ja spekuloitiin vielä pitkät ajat irtisanoutumisten jälkeenkin, tapahtuvatko ne vai voidaanko ne vielä välttää. Tarkoitettiin niiden realisoitumista eli työsuhteiden päättymistä.

Lohduttakoon heitä se, että sama sekaannus näkyi vielä lain valmisteluasiakirjoistakin, mikä kertoi paniikin asteesta.

Yksikään median edustaja ei edes ihmetellyt sitä, että Super päätti asiasta ennen Tehyä, vaikka sokea Reettakin olisi toimittajana heti tarrannut tällaiseen kummallisuuteen.

Surkukupaisan huipennuksen tämä ulalla olo saavutti, kun Vanhasen puhallus meni läpi niin täydellisesti.

Suurin ja kauhein oli tietenkin suurimman ja kauneimman metsään meno.

Hesarinkin kohdalla historia toisti itseään. Se oli ulalla yhtä täydellisesti kuin silloin, kun se 1986 nieli kakistelematta Neuvostoliiton ulkomaankauppaministerin Boris Aristovin lasketteleman luikurin maitten välisen kaupan hyvästä tilasta, kuten Kari Holopainen muisteluskirjassaan Orpo piru Punakoneen osoittamalla tavalla kuvaa. ”Suomen kansa on tähän viikkoon tyytyväinen”, lehti hehkutti tuolloin.

Voi olla, että Vanhasen puhalluksesta kertova pääkirjoitus 22.11.07 saavutti mahtipontisuudessaan komiikan asteikolla vieläkin komeammat lukemat. ”Pääministerin tiukka linjanveto” oli otsikkona, ja loppu huipentui lennokkaasti: ”Pääministeri otti politiikan ohjaketset itselleen. Oli jo aikain.”

Komea pääkirjoitus oli komistettu pääministerin tiukkailmeisellä kuvalla. Ei näyttänyt Vanhaselta, mahtoiko olla lavastettu?

H.S. 22.11.07

Pääministerin tiukka linjanveto

Pääministeri Matti Vanhanen moitti eilen Keskuskauppakamarin puolesta, jossa suudessa rajusti hoitovaa Tehyä ja ...
...ta.

Tämän pääkirjoituksen kirjoittaja ansaitsisi lehdistömme historian toisen Koominen Ali -palkinnon, mutta kun kirjoittajan nimi ei ole näkyvässä, sitä ei voida jakaa. Asiaa voidaan vielä harkita, jos kirjoittaja ilmoittautuu.

Jos meillä olisi ammattitaitoinen media, se olisi jo ampunut pääministerin alas, niin että se ei olisi jäänyt Smedsin tehtäväksi.

Mm. Englannissa pääministeri olisi ilman muuta moisesta kolttosesta rysän päältä kiinni jäätyään joutunut eroamaan.

Meillä sen sijaan Hesari aina tosipaikan tullen asettuu erehtymättä valtajärjestelmän tueksi, eivätkä sitä kiinnosta järjestelmän uhrit, kuten hoitoväki. Tupon tuputtajiin lehti on aina kuulunut, viimeksi 13.1.08. Erkkö on siis itseoikeutettu maali Kansallisteatterin näyttämöllä.

Muu muumimedia hiihtelee sitten parhaansa mukaan perässä. Vain Almamedian Helsingin toimitus on tehnyt reippaan hypyn vastavirtaan.

Jokelasta ja Nokiasta on helppo kirjoitella

Mediaa ei ole kiinnostanut vähäisimmässäkään määrin asian todellisten syiden ja taustojen selvittäminen, kun sen sijaan Jokelan murhenäytelmää ja Nokian vesionnettomuutta on jauhettu päiväkausia.

Jokelassa jopa alaikäisiä on suorastaan ahdisteltu, jotta saataisiin joitakin tiedonmurusia, mutta yksikään toimittaja ei ole tunkenut mikrofonia pääministerin suuhun kysyen, mitä hän puuhaili Superin puheenjohtajan ja puoluetoverinsa Juhani Palomäen kanssa.

Ehkä toimittajamuomit tulkitsivat näiden hämäräpuuhien kuuluvan Vanhasen yksityisyyden suojan piiriin ja pelättiin kutsua leivättömän pöydän ääreen.

Monet seikat tekivät Jokelasta ja Nokiasta otollisia jutun kohteita ja vastaavasti suojasivat Tehyn työtaistelua turhilta uteluilta.

Lähtökohtaisesti Jokela ja Nokia olivat selväpiirteisiä tapahtumia, joiden kulun kuka tahansa tajusi. Niitä saattoi huoletta veivata päiväkausia kenenkään tulematta hullua hurskaammaksi.

Jokelassa ei tarvinnut pelätä astuvansa kenenkään vastuullisen henkilön varpaille, koska sellaista ei ole. Nokialta taas tämä löytyi helposti mutta oli vaaraton suoritusportaan henkilö ja kaukana Helsingin valtokeskuksista.

Sen sijaan Tehyn työtaistelu oli niin monimutkainen prosessi, että kansalaiset olivat täysin ulalla siitä, missä menttiin. Siinä suhteessa media, jonka olisi tullut selvittää asia heille, ei ollut yhtään paremmin sisällä asioissa.

Poliitikkojen suoritus jäi jokseenkin yhtä kauas asian ytimestä. Eduskunnassa oppositio höykytti Vanhasta kyllä Keskuskauppakamarin puheesta, mutta kovin pinnallisesti.

Vasemmistoliiton Annika Lapintie, joka hehkutti sanansäilää pääministerin ”testosteroninyrkistä”, muuttui taustatapahtumista tiedon saatuaan oitis pikku myyksi, joka kyllä ärhentelee terhakasti mutta tiukan paikan tullen asettuu kil-tisti riviin.

Kristillisdemokraattien Bjarne Kallis ihmetteli, eikö olisi ollut ensin syytä antaa pölyn hieman laskeutua.

Pääministeri puolustautui sillä, että oli syytä ottaa asia esille silloin, kun se vielä oli tuore.

Tosiasiassa Vanhanen paitsi purki puheella pettymystään hienon suunnitelman myttyyn menosta, myös kiirehti peittelemään jälkiään toivoen, että pöly laskeu-tuu asian päälle mahdollisimman pian, lopullisesti.

Harkintakyvyn puutetta osoitti taas se, että Palomäki sai palkkiokunniamerk-kinsä heti tuoreeltaan. Halonenkin malttoi mielensä hieman kauemmin, en-nenkuin palkitsi häntä tupojunailuilla presidentiksi auttaneen Metallityöväen Liiton puheenjohtajan Per-Erik Lundhin ministerin arvonimellä.

Asianomaisen ministerin tai pääministerin vastattavaksi ei esitetty yhtään enem-pää suullista kuin kirjallistakaan kysymystä siitä, mitä Vanhanen oli puuhailut kulissien takana.

Poliitikoille tilanne oli kaksijakoinen. Hallituspuolueelle ei mitenkään sopinut todellisten tapahtumien kertominen. Oppositiopuolue taas olisi median tavoin samalla osoittanut, miten nololla tavalla se itse meni Vanhasen halpaan.

Suurimmalle oppositiopuolueelle asia oli erityisen hankala myös siksi, että asian vähänkin syvempi selvittäminen osoittaisi väistämättä, että nimenomaan dema-rivetoinen tupokoneisto runttasi hoitoväen palkkamonttuun.

Myös Kunnallinen työmarkkinalaitos on puolueiden miehittäjä, joten kukapa nyt omiaan haluaisi tutkittavaksi.

Samasta syystä laman uhreista ei ole tehty minkäänlaista kokonaisselvitystä. Po-liitikonlehti oma nahka on tärkeämpi kuin kansalaisten henki.

Poliitikoilla on kuitenkin hyvä suojakeino, joka toimii jälleen. Risto Uimonen kertoo kirjassaan Häntä heiluttaa koira, että poliitikot tekeytyvät sokeiksi, kuu-roiksi ja halvaantuneiksi.

Muumimedia osaa samat taidot aivan erinomaisesti. Se on varjellut sitä tarttu-masta myös Punakoneeseen.

Ehkä asiaan vaikuttaa myös se, että potentiaaliset uhrit ovat jo niin heikossa

kunnossa, ettei vastareaktiota tarvitse pelätä. Kuolevien ammattiliittoa ei ole, ja tuskin tuleekaan. Ja vähätkin äänet siirtyvät pian poliitikkojen ulottumattomiin.

Kun metalliteollisuudessa 1970-luvulla oli yli tuhat lakkoa vuodessa, olisi koko teollisuudenalan tulevaisuus ollut vaarassa, jos työnantajapolitiikka siellä olisi ollut samanlaista amatöörimäistä melskaamista kuin nyt kunnallisella sektorilla. Kuten nyt on vaarassa terveydenhoidon tulevaisuus.

Selvää on myös, että jos yritysten lepsuilu olisi aiheuttanut likimainkaan yhtä suuria vaaratilanteita, valtiovalta ei olisi missään tapauksessa tullut apuun millään lailla, vaan se olisi vyöryttänyt niille äärimmäisen tiukat sanktiot. Eihän se tuolloin suostunut edes nostamaan hyvityssakkoja, jotka inflaatio oli syönyt symbolisiksi.

Ja jos vaikkapa aikoinaan Jorma Reinin voimalalakon aikana painokoneet olisivat pysähtyneet, media olisi armotta käynyt hyeenan lailla työnantajan kimppuun, kun se ei pysty turvaamaan sähkön saantia edes tärkeimpiin kohteisiin, kärjessä tuolloin vielä runsaana rehottava vasemmistolehdistö.

Lopputulokset selviää vuosien kuluttua

Lopputuloksen kannalta tilanne on sikäli turvallinen, että se on likimain luotettavasti nähtävissä vasta aikaisintaan neljän vuoden kuluttua. Varmaa kuitenkin on, että palkkataso-arvoa se ei ratkaise, mutta poliitikkojen väliintulo nostaa yleistä palkkatasoa useilla prosenttiyksiköillä ja edistää työn siirtymistä Suomen ulkopuolelle.

Kun Vanhanen oli luvannut puoluetoverilleen, että Tehylle ei anneta enempää kuin Superille ja kuntien rahat oli jo kylvetty hehtaariympyrällä loppuun, oli selvää, ettei yhtälöä voitu ratkaista muuten kuin taitavalla huijauksella, mikä olikin toteutettu ammattitaidolla sopimuksen jatko-osan, ”hännän” avulla.

Osan palkankorotuksista sitomisessa siihen, ettei henkilöstömäärä nouse, ei sen sijaan ole päätä eikä häntää. Se osoittaa Holkerin hallituksen vakiovarusteisiin aikoinaan kuuluneen giljotiinin ottamisesta uusiokäyttöön. Näkee selvästi, että malli on Saloniuksen tukiryhmään kuuluneiden teoriaherrojen työstämä.

Tarkoitus on varmasti hyvä, mutta näin esitettynä se ei ota huomioon sitä ope-tusta, minkä Metallityöväen Liiton neuvottelijat aikoinaan antoivat työnantaja-puolen miehille toistuvasti: taas olette esittäneet asian p...e edellä. Normaalikielellä se tarkoittaa suurin piirtein samaa kuin puuhun nousu latvasta käsin. Näin asiasta tulee kiristysruuvi.

Hesarin kultapossukerho ja musta lista?

Näyttää siltä, että Hesari oli tullut katumapäälle osoittamastaan demarikriittisyydestä. Niinpä se nyt tarjosi ylenpalttisesti palstatilaa Erkki Tuomiojan aloittamalle vasemmistoimperiumin vastaiskulle (openfinland.net;arkisto). Oliko se ehkä saanut jälleen kurinpalautusta?

Tuomioja kertoili ulkomaisen auktoriteetin kirjan esittelyn avulla kauniita tarinoita siitä, miten SDP oli luopunut pyhistä periaatteistaan ja pyhistä kirjoituksistaan, mm. kaytskylaisuudesta ja siis myös Erfurtin ohjelmasta. Todellinen mullistus olisi tapahtunut vähin äänin, jos kirjoitus olisi otettava todesta.

Hesari ryhtyi muutenkin hulvattomaksi. Se nimesi yli sadasta ”kulttuurin ja tieteen vaikuttajasta” kultapossukerhon, HS-raadin, jolta se peräsi ”viisaita vastauksia vaikeisiin kysymyksiin” ja halusi ”lietsoa ja syventää keskustelua”.

Viisaita vastauksia on saatu mm. sellaisiin vaikeisiin kysymyksiin kuin julkisten verotietojen julkistaminen ja joulukinkun kuuluminen suomalaiseen jouluun, joihin tavallinen kansalainen ei luonnollisestikaan pystyisi esittämään viisasta vastausta.

Kohta puolin saanemme kuulla viisaan vastauksen mm. monien mieltä askarruttavaan kysymykseen, olivatko talvet Kekkonen aikaan nykyistä kylmempiä. Entä onko lintujen talviruokinta suotavaa? Elämää suurempia kysymyksiä riittää.

Hesari ei kuitenkaan halunnut lietsoa ja syventää keskustelua julkaisemalla Tehy-taiston selvittämistä vaativan kirjoituksen. Jos se julkaisisi oman mustan listansa, saataisiin varmasti valaistusta tähänkin hämmentävään ristiriitaan.

Pysyvätkö Halosen maton rimpsut suorassa?

Täytyypä tunnustaa, että silloin, kun presidentinvaalien kommentointi marraskuun puolivälissä 2005 alkoi, en olisi osannut arvata, miten perusteellinen aikakausten muutos oli tulossa. En silloin voinut uskoa, että jo kahden vuoden kuluttua aikakauden muutoksen merkit ovat niin selvät, että sokean Reetankin pitäisi ne havaita.

On ollut hienoa, että olen voinut, osin sattuman satona, voinut kirjata sitä ajantasaisesti, ehkä hieman myötävaikuttaakin.

Siinä tosin on myös ongelmansa. Myös media elää tiukasti mennyttä aikaa, eri aikaa kuin kirja, eikä näin ollen pysty noteeraamaan sitä. Tällaisesta kirjasta ei sovi puhua, ainakaan julkisesti.

Tällaisessa mediassa menneen maailman muumiväellä on sen sijaan kova kysyntä. Hauska havainto olikin, miten entinen SAK:n johtaja Matti Viialainen, jonka kokoomuksen Olli Nepposen ajoi Etelä-Savon maakuntajohtajaksi, hyp-

päsi lähes päivittäin jollakin mediakanavalla kurittamassa Tehyä ja haikailemas-
sa tupoa.

Se kertonee, että hänellä ei ole töitä työpaikallaan eikä hän viihdy siellä, joten
kyseessä on toivottavasti pätkätyö. Nepponen sai, mitä tilasi, mutta Etelä-Savo
tarvitsee tupomuumin asemesta reaaliaikaa elävän maakuntajohtajan.

Paavo Haavikko kertoo Suomen Kuvalehdessä 51-52/07 tuntevansa ylpeyttä
siitä, että nosti aikoinaan esiin poliisin toiminnan panttivankidraamassa, jossa
kuoli kaksi ihmistä Mikkelin torilla.

”Koko tasavalta näki televisiosta, mitä tapahtui, mutta kukaan muu ei reagoi-
nut poliisin toimintaan. Se on hyvin suomalaista, passiivista pelkuruutta”, sanoo
Haavikko.

Tuohon sanoisi Orwell: ”Sen näkeminen, mikä on suoraan silmien edessä, vaatii
suuria ponnisteluja.” Henkinen velttous säästää ponnisteluilta.

Kuitenkin Haavikko yhtyy niihin muihin muumimaan suurhahmoihin, jotka
paheksuvat Smedsin ohjauksen loppukohtausta. Hänhän nosti kirjassaan Halo-
sen heti tuoreeltaan suurnaiseksi Kekkosen, Paasikiven ja Mannerheimin luok-
kaan.

Haavikko ei mainitse ylpeyden aiheekseen tuota kirjaa, jossa hän sanoi Halo-
sen tavan hallita maailmaa lähtevän ympäristön järjestyksestä: maton rimpsut
suoraksi.

Kirjan selitys saattaa löytyä Haavikon lausahduksesta samassa haastattelussa: ”Olen
jo irti monista asioista.” Halos-kirja lienee osoitus jo alkaneesta irtaantumisesta.

Samalla hän tuli ehkä tahtomattaan ilmaisseeksi, miksi Halonen on niin hyvin
sopiva Muumi-Suomen ikoniksi. Muumi-Suomen tunnusomaisin piirre on, että
asiat lakaistaan maton alle, kunhan vain rimpsut ovat suorassa, kuten DDR:ssä
aikoinaan.

Maton rimpsut suoriksi -muumimentaliteettiin kuuluu luonnollisena element-
tinä myös kaiken muutoksen vastustaminen. Sen tuntevat erityisen hyvin Ha-
losen ryhmätoverit Helsingin kaupunginvaltuustossa, jossa hän vastusti kaikkea
mahdollista, jopa iltatoria.

Tässä asiassa hänen päänsä sai kuitenkin kääntymään ryhmätoveri Paavo
J.Paavola, joka oli aikanaan palkannut hänet SAK:hon, ei siis suinkaan puheen-
johtaja Niilo Hämäläinen.

Paavola tiesi, mistä puhui, kun hän ennen presidentinvaaleja julkisuudessa yllytti
porvaripuolueita valitsemaan yhteisen vastaehdokkaan Haloselle.

Sama linja jatkuu tiukkana vastarintana kaikelle, mikä rajoittaisi presidentin
valtaa ja toisi poliittisen vallan käyttömme lähemmäksi nykyaikaa. Pieni ja vaa-

timaton asetuksen antovaltuuden siirtäminenkin presidentiltä hallitukselle saa hänet tiukkaan vastarintaan.

Halosen perustelut käyvät kovin omituisiksi, kun hän selittää, että jos hän löysäisi näissä asioissa, hän toimisi vastoin virkavalaansa. Näin hän tulee epäsuorasti syyttäneeksi virkavalansa rikkojiksi niin Kyösti Kalliota kuin Mannerheimiäkin, jotka eivät presidentteinä paljoakaan puuttuneet ulkopoliittikan käytännön hoitoon, vaikka valtuudet olivat nykyistä paljon suuremmat.

Samalla tavoin kannetaan huolta rimpsujen linjoista myös kokoomuksen muumimammaosastolla. Kokoomuksen lehden Nykypäivän päätoimittaja pitää edelleen keskeisenä tehtävänä suojella demareita ”rökitykseltä”. Hän näyttää olevan jopa paavillisempi kuin suojeltava itse.

Tiedote 17.12.07

TILL TIDERNAPAS HAR MAN LEVAT,

sanoi Demarin pakinoitsija Jahvetti aikoinaan.

Markkinatalouden ja sananvapauden lipunkantajana esiintyvän kokoomuksen äänenkannattaja Nykypäivä kieltäytyy julkaisemasta ilmoitusta kirjasta (Punakoneen alasajo), joka myötävaikutti sen vaalivoittoon. Ilmoitus kun ”ei vastaa lehden linjaa”.

Saman ilmoituksen sen sijaan julkaisee SDP:n äänenkannattaja Uutispäivä Demari tänään 17.12.07.

Demari 17.12.07

Syksyn ajankohtaisin kirja!
Punakoneen alasajo
www.kauko-kustannus.fi

Patsas Lenin-sedälle

Kristian Smeds, sanot myös, että ”jos Teillä, Vanhat Herrat ja Vanhat Tädit (puolueesta riippumatta) on keskenänne selvittämättömiä poliittisia, taloudellisia, eroottisia, teologisia tai muita skismoja 70-luvulta, niin olkaa vanhempina kansalaisina sen verran viisaita, ettette sotke meitä nuorempia omiin sotkuihinne”.

Mutta miten näiden sekopäiden kanssa mitään selvittää, kun nämä roikkuvat siellä 70-luvulla niin tiukasti? Ovat jopa käyneet viimeiseen taistoon Lenin-sedän puolesta, vaatimaan hänelle patsasta Helsinkiin.

Sen vielä ymmärtää, että näyttelijä Sinikka Sokka, joka ehti jo näytellä ihan uskottavasti nuoruutensa hullutukset unohtanutta, höyrähtää niihin takaisin, mutta mikä höynäyttää veronmaksajien rahoilla yliopistossa historiaa opettavan kepulaisen Laura Kolben? Hänellä sentään pitäisi olla tervettä järkeä jo äidinmaidosta imettynä. Hesarin legendaarinen Pii, Pirkko Kolbe, saattaisi murjaista mojoivan päivän Piin tyttärensä ufoilusta.

Ei tästä selvitä ilman Sinun ja muun nuoremman polven apua. Ja olethan näytelmälläsi jo aika vahvasti sekaantunut. Kuten myös Sofi Oksanen. Mutta näin kovapäinen joukko tarvitsee lisää paukkuja.

Jopa vanha tuomiopäivän julistaja Haavikkokin on solahtanut laskulohien suureen sukuun. Kymmenen vuotta sitten hän sentään vielä varasti idean Parnasso-runoonsa En äänestä tämän presidentin aikana Art Houselle sopimuksen mukaan lähettämästäni Kekäle-käsikirjoituksesta, jonka hän palautti vasta ulosotolla uhkaamisen jälkeen. Neljä liuskaa on edelleen palauttamatta.

Niinpä Haavikko ei sitten voinutkaan kirjassaan sijoittaa Koivistoa suurten presidenttien sarjaansa yhdessä Halosen kanssa.

Tarvitaan viranomaiselvitys

Ei ole ainoastaan hämmästyttävää vaan suorastaan edesvastoutonta, että maan suurkatastrofin partaalle ajamista ei pidetä minkäänlaisen selvityksen arvoisena asiana.

Pääministerin mukaan Jokela jätti ”syvän viillon” kansalaisten turvallisuuden tunteeseen. Melkoinen viilto jäi Tehyn työtaistelustakin kansalaisten turvallisuuden tunteeseen ja luottamukseen, että kuntien työnantajapolitiikkaa on luotettavissa käsissä, niin että terveydenhuolto pystytään turvaamaan kriisitilanteessakin. ”Tehyn talvisodasta” voi moraalisiin perusteisiin olla mitä mieltä tahansa, mutta se ei vapauta poliittisesta tai virkavastuusta.

Kun asia ei kiinnosta enempää mediaa kuin poliitikkojakaan, on välttämätöntä saattaa asia sellaiseen viranomaiselvitykseen, jossa siihen on pakko ottaa ainakin jotakin kantaa. Jäljelle ei jää juuri muita keinoja kuin kantelu juridisiin perusteisiin oikeuskanslerille.

Näkökulma on tällöin tietenkin hieman kapea, mutta parempi sekin kuin asian painaminen kokonaan villaisella.

Tosin paljoakaan toiveita siihen ei voida kiinnittää. Erityisesti edellisen oikeuskanslerin ja eräiden hänen edeltäjiensä aikana oikeuskansleri on toiminut

pikemminkin muumimaan portinvartijana, ettei virkamiesmuumien toimia päästä häiritsemään asiattomilla kysymyksillä. Myöskään Haavikon mainitsemassa tapauksessa ei silloinen oikeusministeri Aalto nähnyt virhettä poliisin toiminnassa.

Paavo Nikula viritti sanalliset ja juridiset taitonsa huippuunsa saadakseen kaimansa Lipposen pelastetuksi ja Arja Alhon uhratuksi Ulf Sundqvistin velka-asiassa. Samoin hän suurella taidolla päästi tekemästani kantelusta Lipposen valtiosääntörikkomuksesta Itävallan boikottiasiansa pelkällä kotimuikkarilla.

Nikula osoitti tv:ssä jopa haluttomuutta ryhtyä asian selvittämiseen.

Punakoneen kertomin tavoin hän heittäytyi kokovartalosuojaksi Haloselle ja Vanhaselle, kun nämä sähläsivät perustuslain kanssa.

Täytyy kuitenkin antaa myös uudelle oikeuskanslerille tilaisuus näyttää, mikä hän on miehiään.

Jokelan tapahtumia setvimään on sen sijaan asetettu selvitysryhmiäkin. Se on hyvin antoisaa työtä, mutta varmuudella voi sanoa, että niihin perimmäisiin kysymyksiin, jotka OSuVa toi esille jo 22 vuotta sitten, ei haluta eikä uskalleta puuttua. Päinvastoin niitä kierretään kaukaa. Sen takaa ”poliittinen korrektiuus” ja ”puolueettomuus”.

Sen sijaan on mukavaa puhella aseiden hallussa pidosta ja määrästä ja rääpiä muita pintailmiöitä. Tällainen ajatusleikittely aseilla on kaikkien kannalta vaaratonta askartelua.

Viisasta tekstiä tulee paljon, eikä mitään selviä. Pääasia, että kukaan ei ole vastuussa mistään, kuten ei muumimaassa kuulukaan olla. Paitsi jos on sattunut yhdistämään kaksi putkea väärin. Muu vastuu on muumimaassa ulkoistettu yhteiskunnalle.

Yksi syyllinen Jokelan tapahtumiin on sentään löytynyt: Platon! Myös Nietzsche epäillään. Heidät haastettaneen lähiaikoina käräjäoikeuteen vastaamaan tekosistaan.

Ensin kannattaa kuitenkin tarkistaa sivuilta 43-44, miten Lynda Gratton asettaa vastakohtiksi Platonin ja Marxin ajatukset. Samalla voi miettiä, kumpi on oikea vastaaja oikeudessa.

Vastuukysymykset lähestyvät kaikesta huolimatta myös Koivistoa.

Muutoksen tuulet ovat puhaltaneet pois esteet, joiden vuoksi Juhani Suomi päätti toisen osan jälkeen keskeyttää Koivisto-kirjojen kirjoittamisen.

Seuraava osa kertoo Holkerin sinipunahallituksen synnystä ja siitä, miten Suomi johdettiin ”manuaalisesti” taloudellisen tuhon tielle. Valitettavasti vain talous ei taida olla Juhani Suomen vahvinta aluetta.

Openfinland.net 15.11.07;arkisto)

Näin ”punakone” on meitä simputtanut

Tohtori Alpo Rusin kirja Vasemmalta ohi, avaa merkittävän aukon suomalaisen vallankäytön sysipimeään lähihistoriaan. Hän kuvaa historiadokumenttien valossa, miten sosialidemokraatit käyttivät Neuvostoliittoa hyväkseen saadakseen sisäpoliittista valtaa. Mauno Koiviston toimia hän pitää tietyiltä osiltaan maanpetoksellisena.

Rusin omat kokemukset Keski-suomalainen summaa 9.11.07 seuraavasti: ”Valtiollinen koneisto lähti ikäänkuin murskaamaan heikkoa yksilöä.”

Täsmälleen samoin voidaan kuvata ilmajokelaisen insinöörin Seppo Hautalan kokema ihmisjahtia, jolla murskattiin hänen yrityksensä ja elämäntyönsä. Se on jo kauan ollut dokumentoituna kirjan muodossa, mutta ihmisten ja myös median on ollut vaikea uskoa, että ”meidän Manu” olisi voinut puuhailla kuvattulla tavalla.

Meidän suomalaisten on aina vaikea uskoa, että lintukotomme rauhallisen pinnan alla on pimeitä voimia.

Epäilyt voi nyt unohtaa, demarien operointi Koiviston ja Ulf Sundqvistin johdolla Visen kaatamiseksi istuu täsmälleen Rusin kuvauksiin. Koiviston kähminät Irakin suurlähetystön suuntaan voidaan hyvin rinnastaa maanpetokselliseen toimintaan. Ajallinen yhteyskin Rusin kuvaamiin tapahtumiin on melko läheinen.

Koneiston yllätykseksi kummassakaan tapauksessa ei kyseessä ollutkaan heikko yksilö, joka olisi suostunut murskattavaksi, mistä saamme kiittää sitä, että demarien vallankäytön todellisuudesta on nyt dokumentoitua tietoa.

Punakoneen alasajo puolestaan kertoo ajantasaisiin havaintoihin perustuen, miten demarit hankkimaansa valtaa käyttivät. Ja miten se karkasi heidän käsistään presidentinvaaleista alkaen.

J.K.

Julkisuudessa on kerrottu, että nimenomaan sisäasiainministeriön demari-kansliapäällikkö Ritva Viljanen tahtoi jatkaa Rusin ihmisjahtia valituksella hovioikeuteen. Ja ministerimuumi Anne Holmlund ui kiltisti mukana demariparvessa. Anteeksipyyntö olisi paikallaan.

On entistä suurempi syy kysyä, onko Holmlund pätevä ministeriksi (Openfinland.net 29.7.07;arkisto).

Juhani Suomen kirja *Kohti sinipunaa* vahvistaa sen, mitä reaaliaikaisessa kuvauksessa *Punamusta vallankaappaus* on kerrottu. (www.kauko-kustannus.fi).

Kauko Parkkinen Punakoneen alasajo

Pikakuvia vallanvaihdoksesta ajan ja maan tasalta

Punakoneen alasajo

Kauko Parkkinen on lakimies ja valtiotieteilijä sekä tietokirjailija, joka on kirjoittanut parikymmentä ammatti- ja yhteiskunnallista kirjaa, jotka ovat pureutuneet tiukasti työelämän ja johtamisen kysymyksiin sekä poliittisen tilanteen seurantaan. Hän on toiminut kauan mm. metalliteollisuuden työnantajaliiton johtajana ja itsenäisenä yrittäjänä.

Parkkinen uusin kirja koostuu kolumneista ja muista kirjoituksista sekä sähköpostikommenteista, joissa seurataan SDP:n vallan karkaamista presidentinvaaleja edeltävästä marraskuusta 2005 viime kevään eduskuntavaaleihin.

Analyysi puolueen tappion syistä ulottuu sekä ajallisesti paljon pidemmälle että syvemmälle kuin ne selitykset, joita ovat esittäneet muut puolueen ulkopuoliset kommentoijat tai puolueen oma ”totuuskomissio”.

”Jos SDP aikoo selvitä sellaisella imagonsa kevytehostuksella ja järjestökoneen rukkauksella, johon Kalliomäen raportti näyttää viittaavan, niin adjö. Työryhmä voisi hankkia jatkoestin ja kirjoittaa samaan putkeen testamentin.”

Kirjoittaja katsoo myös, että heti vaalien jälkeen alkanut työmarkkinakierros merkitsee vihdoinkin niiden tosiasioitten tunnustamista, jotka hän esitti vuonna 1981 suurta kohua herättäneessä kirjassaan Näin tehdään tuhopolitiikkaa. Tupojen kausi on lopullisesti ohi. Eri ajassa elävät poliitikot ovat kuitenkin sotkeneet asiaa puheillaan ”tasa-arvotuposta”, jonka aikaansaaminen on yhtä vaikeaa kuin ympyrän neliöiminen.

ISBN 978-952-464-682-6

pilot

Väinämöisenkatu 11-13, 33540 Tampere
puh. (03) 225 9616, fax (03) 225 9650
pilotkustannus@pilotkustannus.fi • www.pilotkustannus.fi

Tarjoushintaan:
www.kauko-kustannus.fi
Puh. (09) 823 7795

-----Alkuperäinen viesti-----

Lahettaja: Timo Maatta [mailto:timo.maatta@pilotkustannus.fi]

Lahetetty: 6. helmikuuta 2008 15:53

Vastaanottaja: Kauko Parkkinen

Aihe: Vihkosesta

Tervehdys

Saska Snellman otti yhteyttä saatuaan lahettamasi vihkosen, missä mainittiin myös hanet nimeltä. Mitaan yhteystietoja sinulle kun vihkosesta ei löytynyt, oletti Snellman että meillä on jotain tekemistä vihkosen kanssa. Meidän yhteystietommehan vihkosta löytyy.

Nyt seuraakin pyyntö: Erottele selkeästi omat kirjoituksesi ja mainos kirjastasi, ettei meitä yhdistetä kirjoituksiisi muuten kuin kirjan osalta. Lisäksi pyydän sinua vastaisuudessa liittamaan myös omat yhteystietosi, jotta ikäviltä väärinkäsityksiltä välttyttäisiin. Pysymme kirjasi takana, mutta mielipiteesi ja vihkosesi ovat omia juttujasi, joihin meillä ei ole osaa. Haluan, että se ilmenee myös vastaisuudessa vihkosistasi. Kiitos.

Timo Maatta

Pilot-kustannus Oy

Puh: 050-4695898

timo.maatta@pilotkustannus.fi

www.pilotkustannus.fi

7.2.2008 kello 10:07, Kauko Parkkinen kirjoitti:

Moro,
sanoo tamperelainen!

Ei syytä huoleen, paitsi Snellmanilla ja koko Hesarilla, missä on nyt pallo pahasti hukassa, ja mies on sekopäisempi kuin uskoinkaan ja sählää nyt joka suunnalla hätäpäissään,

Itse asiasta olen kanssasi samaa mieltä, ja täsmälleen niin olen myös toiminut. Enhan ole tallaisiakaan pappeja kyydissä ensimmäistä kertaa.

Yhteystiedot ovat kyllä vihkosessa. Siellä ovat sekä nettisivujen osoite että puhelinnumero, jotka ovat suurennetun takakanne päällä valkoisella pohjalla, niin että Saskankin olisi täytynyt ne huomata. kotisivuilla taas ovat vielä tarkemmat yhteystiedot

Mutta Saska-pojalla on muuta mielessä, joten hän on "nähty" vain kustantajan nimen, joka on vain pienenä kirjan takakannen tekstinä. Pidin vähän sopimattomanakin, että se näkyy niin heikosti ja varoin, ettei se jaa kokonaan peittoon.

Tämä on Snellmanin ja Hesarin tapa toimia. Heille epämiellyttävän sanoman ja myös sen levittäjän he pyrkivät kaikkiin keinoin eliminoimaan, juuri nyt he saivat heitetyksi Santavuoren yli laiden Jalkiviisaista. Ja samalla kostaa, kun tämä otti esille lehden mieskansanedustajien lynkkauksen.

Minua he eivät voi heittää ulos mistään, joten yrittävät edes vahingoittaa katkaisemalla valit kustantajaan. Siellä ei keinoja kaihdeta. Ihmettelen vain, mitä he minulle yrittävät koskaa, kun minä kehuin Snellmanin oivallusta Smedsin Tuntemattomasta, vaikka päädyinkin hieman toisiin johtopäätöksiin hänen lähtökohdistaan.

Tämäkin vain osoittaa, että vanha vasemmistolainen valta istuu tosi lujassa erityisesti lehtien kulttuuriosastoilla, kuten kesalla sanoin. Mutta tosi on myös se silloin sanomani, että ilmapiiri on muuttumassa nopeasti. Kuitenkin vanha valta on vielä niin lujassa, että normaalimarkkinoinnilla kirja onnistutetaan vaikenemaan. Siksi vähän poikkeavat keinot ovat valttamattomia.

Tietysti on kiva kuulla, että sopimuksessa pysytään, mutta asiallisesti maininta on tarpeeton, sillä ei tässä tietämani mukaan kumpikaan osapuoli ole vähimmässakaan määrin toiminut vastoin sopimusta. Tiedossanihan oli jo kesällä, että kirjan esiin saaminen on tiukassa, joten en minä siitä kustantajaa syytä. Ja niin on myös käynyt, että SDP:n tilanne on vain käynyt entistä ajankohtaisemmaksi.

Tällaiset snellmanit kuuluvat asiaan aina, kun jotakin merkittävää tehdään, ei niitä pidä säikkyä. Sehan on vain hyvä merkki, sillä kulttuurivaltakin on vaihtumassa, ja vanha valta käy tietenkään aina kuolinkamppailuaan vähän epätoivon vallassa. Siksi Hesarikin kokoilee HS-raatiaan. Niin että pelko pois, ja eteenpäin, sanoi mummo hangessa.

Terv KP

-----Alkuperäinen viesti-----

Lähettäjä: Timo Maatta [mailto:timo.maatta@pilotkustannus.fi]

Lähetetty: 7. helmikuuta 2008 10:17

Vastaanottaja: Kauko Parkkinen

Aihe: Re: Vihkosesta

Ok. Koska en itse ole kyseistä vihkosta nähnyt, en voi myöskään kuin uskoa mitä siitä puhutaan. Kiitos selvennyksestä. Nyt tiedän, että olet toiminut oikein. Kuten varmaan ymmärrät, pitää minun olla näissä asioissa "varpaillani". Olen Snellmanin kanssa asian selvittänyt meidän osaltamme. Asia siis kunnossa siltä osin.

Kiitos.

Timo Maatta

Pilot-kustannus Oy

Puh: 050-4695898

timo.maatta@pilotkustannus.fi

www.pilotkustannus.fi

Liite 4

Dekkarikirjailija kopioi toiselta pätkiä romaaniinsa

► Majja Porma kiistää kopioinnin, Outi Pakkanen on tyrmistynyt

► Pilot-kustannus vetää Porman kirjan markkinoilta ja tuhoaa sen

Majja Porma

EXA MIKINEN
HELSENIN SANOMAT

► Dekkarikirjailija Majja Porma on kopioinut toiselta dekkarikirjailijalta Outi Paksasta kahdeksan sivua kahdeksasta romaanistaan.

Helsoin Sanomien selvityksen mukaan Porman romaanissa Pöytäkirjan pankki-työntekijä on ainakin kolmi kolme kertaa tavattu Paksan romaanissa. Pöytäkirjan pankki-työntekijä on Paksan romaanissa tavattu kolme kertaa.

Alus paljasti nimittökäsien tiedot kirjailijoiden perustiedot.

Porma itse kiistää kopioinnin. "En lue Outi Paksan kirjoja", hän sanoo.

"Hän ei osaa selvittää, kuinka Paksan romaanin kohdat ovat päätyneet hänen tekstiinsä."

Porma sanoo kirjoittaneensa teoksen itse, mutta vevaa silloin, ettei muuta viiden vuoden takaisia asioita.

Pöytäkirjan pankki-työntekijä on kirjailijain yhteisessä teoksen kirjoittamissa yhtenäisessä teoksessa.

Porman kirjan on kustannut Pilot-kustannus. Kustannusliiketoiminta Tarmo Mänttä tu-

tuurur kirjollin ja vihvassa plagiointin.

"Ei diäs ole saman stus".

Miestä sanoo "Kustantaja ei silloin väitelmittä huomaa, se on ilhan makéromani".

Mistä puhumies srphro-antaa ja sanoo, että Porman kirja vedetään pois myyntistä.

Näin Majja Porma käyttää Outi Paksan kirjaa

AIKUPÄÄSTIÖS (s. 46)

1 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

2 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

3 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

4 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

1 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

2 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

3 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

4 **Ensimmäinen luku** on kahdeksan sivun mittainen. Se sisältää Outi Paksan romaanin kahdeksan ensimmäistä luvun. Porma käyttää näitä sivuja romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun. Hän käyttää myös Paksan romaanin alkuun, jotta hän voisi esittää, että hän on kirjoittanut romaanin alkuun.

”Uuden romaanin paavia” muisteltiin Ranskassa

► Alain Robbe-Grillet jää historiaan kokeilijana ja provokaattorina

Heli Suominen
KIRJAILIJA

PARISI. Kirjailija Alain Robbe-Grillet kuoli maanantaina 23. helmikuuta 2008. Hän oli 90-vuotias. Hän oli Ranskan kirjallisuuden historian merkittävin tekijä. Hän oli myös kirjallisuuden teorian kehittäjä.

Robbe-Grilletin teokset ovat olleet keskeisiä Ranskan kirjallisuuden tutkimuksessa. Hän on ollut vaikutusvaltaisin kirjailija Ranskan kirjallisuuden tutkimuksessa. Hän on ollut vaikutusvaltaisin kirjailija Ranskan kirjallisuuden tutkimuksessa.

ALAIN ROBBE-GRILET

ALAIN ROBBE-GRILET

Dekkarikirjailija kopioi toiselta pätkiä romaaniinsa

11.12.2014 klo 17:00 | Päivitetty 11.12.2014 klo 17:00

Esa Mäkinen
HELSINGIN SANOMAT

Dekkarikirjailija Maija Porma on kopioinut toiselta rikoskirjailijalta Outi Pakkaseilta lukuisia kohtia romaaniinsa Helsingin Sanomien selvityksen mukaan. Porman romaanissa *Pohjalainen pankkiryöstö* on ainakin kuusi kohtaa, jotka ovat lähes sanasta sanaan samantaisia kuin Pakkaseen romaanissa *Pölvistä pois*.

Pakkaseen romaani on ilmestynyt 2001, Porman 2004. Asia paljastui toimitukseen tulleen lukijavihjeen perusteella.

Porma itse kiistää kopioinnin: "En lue Outi Pakkaseen kirjoja", hän sanoo.

Hän ei osaa selittää, kuinka Pakkaseen romaanin kohdat ovat päätyneet hänen teokseensa. Porma sanoo kirjoittaneensa teoksensa itse, mutta vetoaa siihen, ettei muista viiden vuoden takaisia asioita.

Porman kirjan on kustantanut Pilot-kustannus. Kustannuspäällikkö Timo Maatta tutustuu kirjoihin ja vahvistaa plagioinnin.

"Ei tässä ole sanan sijaa", Maatta sanoo. "Kustantaja ei tällaisia välttämättä huomaa, se on ihan mahdollisuus."

Maatta pahoittelee tapahtunutta ja sanoo, että Porman kirja vedetään pois myynnistä. Maatta lupaa selvittää asian Porman kanssa ja ottaa yhteyden myös Outi Pakkaseen ja tämän kustantajaan Otavaan.

"**Tämä on** aivan torkeaa, olen tyrmistynyt", sanoo ulkomailta tavoitettu Outi Pakkanen.

Hän ei ole kuullut Porman teoksesta aikaisemmin. Pakkaseen kustantaja Otava ei myöskään ole kuullut asiasta, mutta lupaa perehtyä siihen.

Kustannusjohtaja Leena Marander ei osaa sanoa, mihin toimiin Otava ryhtyy. "Minulle ei tule mieleen, että olisi ollut käsissä tällaista tapausta aikaisemmin."

Lisää aiheesta:

- [Tupakka ei luovesta: dekkareiden piikuri vuorokauden kuluksi](#)
- [Kukaan ei vielä osaa kertoa Porman kirjailijaksi menosta](#)

Muualla HS.fi:ssä:

[Otava: Maija Porma ei Outi Pakkaseen romaanista saanut](#)

----- Original Message -----

From: "Kauko Parkkinen" <kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi>

To: "Snellman Saska" <Saska.Snellman@hs.fi> (Out of office)

Cc: <esa.makinen@hs.fi>; <janne.virkkunen@hs.fi>; <pekka.hyvarinen@jsn.fi>;
<toimitus@stt.fi>

Sent: Wednesday, February 20, 2008 9:42 AM

Subject: Fw: Vihkosesta

Porman plagiaatti ja Pilot-kustannus (HS 20.2.08)

Kuinkas sattuikaan niin, että Hesarin kulttuuritoimituksen tietoon tuli tapaus neljä vuotta Porman kirjan ilmestymisen jälkeen ja kaksi viikkoa sen jälkeen, kun Saska Snellmanin interventio Pilot-kustannuksen ja minun välieni rikkomiseksi oli epäonnistunut?

Eihän vain kyseessä ollut kosto? Ja eihän vain Snellmanin puhelu Timo Määttälle sisältänyt uhkailua? Ja kuinkas lehdessä sattuihin olemaan tilaa melkein puolen sivun jutulle parhaalla "kulttuuripaikalla"?

Kauko Parkkinen

www.kauko-kustannus.fi

puh (09) 823 7795

-----Alkuperäinen viesti-----

Lahettaja: tiedotus@pilotkustannus.fi [mailto:tiedotus@pilotkustannus.fi]
Lähetetty: 10. kesäkuuta 2008 11:12
Vastaanottaja: kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi
Aihe: Viimeinen Pilot-uutisia

Pilot-kustannus konkurssiin
Tamperealainen Pilot-kustannus Oy jätti konkurssihakemuksen tiistaina
10.6.2008.
Konkurssin syynä on tilauskannan romahtaminen. Pilot-kustannuksen
palveluksessa on 11 henkilöä.

Pilot-kustannus hämmensi kustannusalaan lanseeraamalla vuosituhaten alussa
palvelukustannuskonseptin. Ne kirjoittajat, joiden kasikirjoitukset eivät
mahtuneet suurten kustantamoiden julkaisuohjelmiin, saivat
palvelukustanteena julkaistut kirjansa kirjakauppa- ja kirjastolevitykseen.
Palvelukustanteen poikkesi ns. tayskustanteesta ainoastaan siten, että
kirjoittajan edellytettiin tekevän kirjastaan ensioston. Tasta syystä
palvelukustanteen rinnastettiin usein omakustanteeseen.

Pilot-kustannus paasi vuonna 2006 yrityssaneerausohjelmaan. Sen jälkeen
yrityksen liikevaihto kasvoi yli 25 % vuodessa. Oma digipaino mahdollisti
kirjojen tekemisen kustannustehokkaasti pienissä erissä.

"Tänä kevaana uusien kustannussopimusten määrä romahti aivan yllättäen.
Olemme miettineet paamme puhki etsiessämme selitystä kasikirjoitusten
kadolle", kertoo Pilot-kustannuksen toimitusjohtaja Juhani Vesikko. "Syitä
on varmasti useampia kuin yksi. Yleinen taloudellinen tilanteen
heikkeneminen on näkynyt jo jonkin aikaa meille tullessa yhteydenotoissa.
Kirjoittajilla olisi halua saada teoksensa julkaistua, muttei
palvelukustanteen tekemisessä tarvittavaa rahaa."

Kahdeksan vuoden kuluessa Pilot teki palvelukustanteina lähes 1000 teosta.
Pilot-kustannus teki kirjoja myös tays- ja omakustanteina. Helmikuussa
julkistettiin kirjasarja Pilot-klassikot, jossa julkaistiin
uusintapainoksina kaunokirjallisuutta kotimaisen kirjallisuuden
alkutaipaleelta.

Lisätietoja antaa
Pilot-kustannuksen toimitusjohtaja Juhani Vesikko, puh. 0400 607 933

Pilot-kustannus Oy
Vainamoisenkatu 11-13
33540 Tampere
puh. (03) 225 9600
fax (03) 225 9650
www.pilotkustannus.fi

Tiedote 10.6.08

Julkaisuvapaa

Hesarin kulttuuriosasto ampui kostoksi alas Pilot-kustannus Oy:n

Tamperelainen Pilot-kustannus Oy on tänään ilmoittanut hakeutuneensa konkurssiin. Yhtiön toimitusjohtaja Juhani Vesikko kertoo tiedotteessa pohtineensa "pänsä puhki", miksi käsikirjoitusten tulo yhtiölle tyrehtyi kuluneena keväänä.

Vesikko tekeytyy tietämättömäksi eikä ole muistavinaan sitä helmikuista offensiivia, jolla Helsingin Sanomien kulttuuritoimituksen esimies Saska Snellman kävi yhtiön kimppuun, kun olin pannut jakeluun yhtiön kustantaman kirjani Punakoneen alasajo jälkisanat, joissa Snellmanista käytettiin epiteettiä entinen taistolaisnuori. Snellman vaati ilmoittamaan kaikille eripainoksen saaneille, ettei hän ole koskaan ollut taistolaisnuori.

En suostunut tähän, koska taistolaisuutta sinänsä ei ollut missään määritelty ja silloisen Saska Saarikosken esiintymistavasta monet muutkin olivat tehneet aikanaan saman johtopäätöksen, minkä tarkistin.

Jatkossa kyllä ilmoitin tämän Snellmanin jälkikäteisnäkemyksen omasta menneisyydestään, mikä ei ollut asian kannalta olennainen seikka. Pääasia oli hänen tulkintansa Kristian Smedsin Tuntemattoman loppukohtauksesta otsikolla "Hyvästit muumimaalle", mitä pidin loistavana ja otin eripainoksen otsikoksi.

Tästä pillastuneena Snellman soitti tekaistuvin syin kustantajalleni tarkoituksenaan säikäyttää tätä ja saada välimme poikki. Kun tämäkään ei johtanut toivottuun tulokseen, Hesarin kulttuuritoimitus kosti sen tekemällä 20.2.08 jälkijättöisesti karpästä pienemmästä Maija Porman vanhan dekkarin plagiaatista lähes puolen sivun mittaisen härkäsen.

Tarkoitus oli saavutettu, tämän jälkeen käsikirjoitukset alkoivat tyrehtyä, ja tänään on siis saavutettu lopullinen tavoite. Hesarilla on syytä juhlaan.

Asia on aikanaan saatettu Julkisen sanan neuvoston tietoon, mutta kuten odottaa saattoi, siellä vallitsee täysi hiljaisuus, eikä uusi puheenjohtaja Pekka Hyvärinen ole ylipäätyäänkään puhkunut intoa samaan tapaan kuin vielä tapahtuma-aikaan.

Asiaan liittyvä sähköpostiaineisto on tallella.

Lisätietoja:
Kauko Parkkinen
09-823 7795

liite 9

Toimittajan raivokohtaus ■ 29.8.1976

COPYRIGHT KARI SUOMALAINEN PERIJÄ

PEKKA TUOMIKOSKI

■ 70-luku on taas nuotia. Tuollo "punainen Suomi" eli jonkinlaista tuskauttaa. Syy oli ulkopoliittikassa me meikoisen suomettuneita ja punaiset kukat saivat kukkia rau Neuvostoliittoa nöyristeltiin, koska iso ja pelottava karhu. Meille ehdo mm. yhteisiä sotaharjoituksia, joihi me suostuneet.

Olikohan pilakuvan toimittaja kellut Tampereella, punaisessa toijakoulussa? Tässä Karin pilakuva esiintyvät naiset ovat keskenään ka van täydellistä vastakohtaisuutta: ka maalainen ja taistolaishenkinen ka kilais-toimittaja.

Suomessa vallitsee ainakin periaat sekä sananvapaus että mielipiteen v Meillä on tutkitusti maailman vapaas in lehdistö. Periaatteessa jokainen la asioista aivan mitä mieltä tahtoo han vain pitää samasta periaatteesta myös ympäristönsä osalta. Toivotaa kuvan mummo saanut sydänhalvan ka muutettanut mielipidettään!

Nykypäivä 17.10.08

HS 30.9.08

NÄKÖKULMA

Saska Saarikoski
saska.saarikoski@hs.fi
Kirjoittaja on kulttuuritoimituksen
esimies.

Vanhemmat käsiaseita vastaan

"Taas joku uus kouluampuminen."

Tekstiviesti tyttäreltä tasan viikko sitten.

Jokelan jälkeen tyttären koulu Helsingissä ei ole ollut entisensä. On pelätty pahinta, tarkkailtu oudosti käyttäytyviä, arvailtu odottaako jossain uusi Pekka-Eric.

On turha syyllistää, nyt sanotaan. Turha katsoa taaksepäin. Meidän kaikkien tulee katsoa peiliin. Välittää enemmän.

Sopii. Minun puolestani kenenkään ei tarvitse ottaa vastuuta eikä erota, ei sisäministerin, ei edes rikoskomisarion, joka antoi murhaajan pitää aseensa. Kunhan asiat nyt muuttuvat.

Jo Jokelan jälkeen odotin, että joku nousisi ja sanoisi: vaati mitä vaati, maksoi mitä maksoi, mutta ei koskaan enää.

Ei noussut. Mitään ei tehty. Ja tässä ollaan.

Ja sama venkoilu tuntuu alkaneen taas. Pitää selvittää, pitää harkita, ei pidä hätäillä.

Tarjoillaan puolittaisia ratkaisuja: ennen omaa pysyvä pitää ammuskella vuosi laina-aseella, asehakijan haastattelee yhden sijasta kaksi poliisia.

Näillä keinoillako estetään kolmas kouluampuminen, se jota joku jossain taatusti jo suunnittelee?

Tietenkään käsiaseiden kieltäminen ei tekisi uusia joukkomurhia mahdottomiksi. Mutta se tekisi ne epätoiminnaisemmiksi. Eikö se riittä, vai ovatko tauluun ampuminen ja olympiamitalit meille todella tärkeämpiä kuin lastemme turvallisuus?

Kokoomuslaiset sisäministeri Anne Holmlund ja valtiovarainministeri Jyrki Katainen näyttävät asettuneen aseharrastajien puhemiehiksi. Eduskuntavaalit hoivateemalla voittanut kokoomus on menossa kuntavaaleihin käsiasepuolueena.

Laskevatko he sen varaan, että kun uhrin ovat jo unoh-tuneet, ampujat ovat täällä yhä, järjestöineen ja äänineen?

Alkaa tuntua siltä, että mikään ei oikeasti muutu, elleivät myös käsiaseiden vastustajat järjestäydy.

Siiis Vanhemmat Käsiaseita Vastaan. Kansanliike pysyy, eturiviin ne, jotka tietävät parhaiten, ne jotka ovat menettäneet lapsensa Jokelassa tai Kauhajoella.

Sitten kysymään poliitikoilta, eikö enempää tosiaan voi tehdä. Vai eikö vain haluta?

Kouppalehti 3.6.10

Työmarkkinamurroksessa voitettu vasta ensimmäinen erä

Elintarvikesoovin jälkeen voidaan todeta, että taivas ei monien pelotte- luisia huolimatta sittenkään pudonnut niskaan, vaikka tulopoliittinen kausi jäikin lopullisesti raakse. Lakkojen määrääkin kauhistelevat vain ne, jotka eivät tunne työmarkkina- historiaa portia vuotta kauemmas tai jolla tulopoliittisiin sopimuksiin liit- tyi niin paljon omia intressejä, että he puolustivat sitä samalla vimmalta kuin saavutettuja etuja aina.

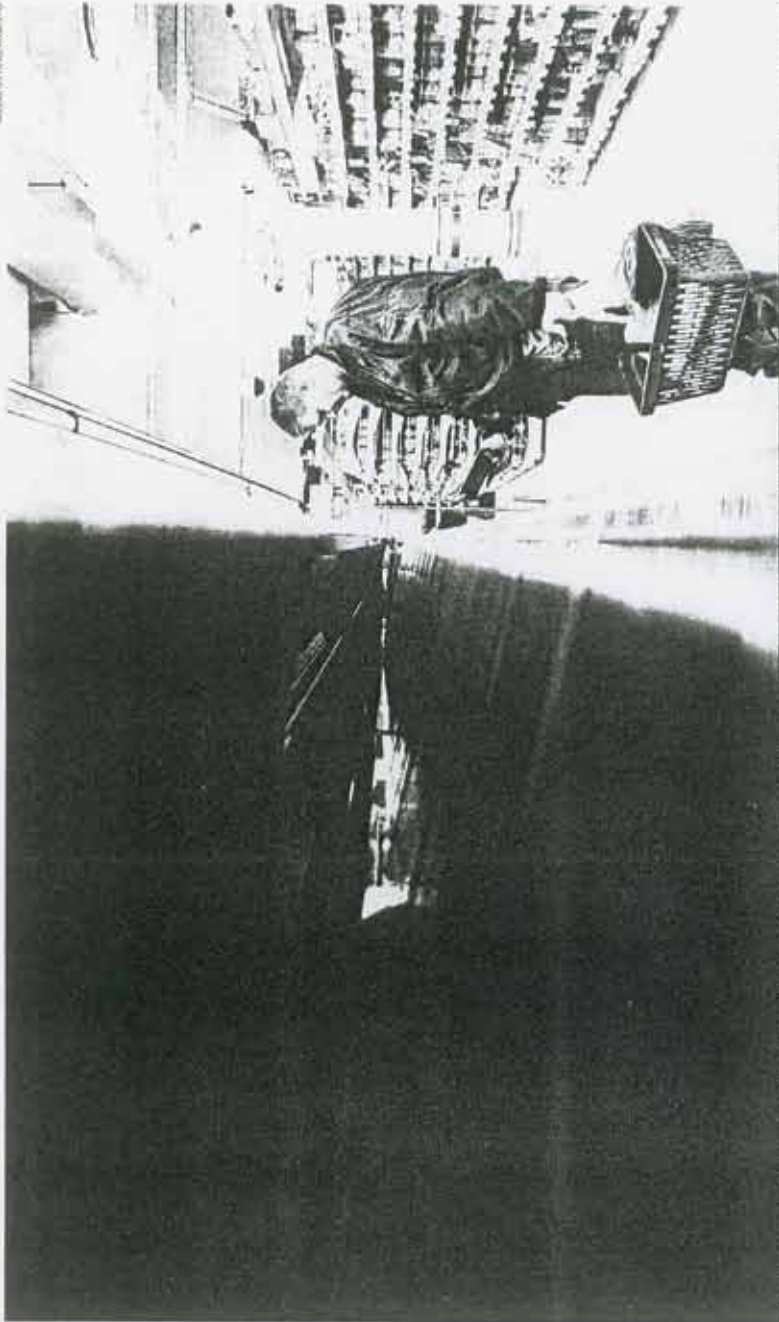
Vasemmistolla on aina ollut taka- taakassaan ase, jolla ne voivat torpata epämiellyttäviä hankkeita: tulopoliit- tinen kokonaisratkaisu vaarantuu, ja joidenkin sanomalehtien pääkirjoit- tustoimittajat ovat aiheiden puuttu- essa aina voineet aprifoida tulopoliit- tikkan mahdollisuuksia ja neuvottele- aikataulua.

AKT ja elintarvikelaat ovat olleet vuosikymmenien ajan valtakunnan- sovittelijan vakooisakkaita sopimuk- sen muodosta riippumatta, eikä lak- kojen määrä nautenkaan ollut poik- keava. Erityisesti viikkoja kestävästä niin sanotuista jonotuslakkoista on päästy kokonaan, vaikka AKT:llä oli- kin siihen haluja.

Selvää on, että pienemmin koro- tuksen ei olisi selvitnyt tulopoliittisen sopimuksen avulla. Se ei varmasti- kaan olisi syntynyt nyt sovitun pie- nemmän numeroin, ja se olisi ollut lii- toille vain pohja, josta olisi ponnistet- tu ylöspäin.

Kunta-ala selväsi loppujen lopuksi yllättävän pienellä ylimääräisellä ra- halla. Parasta oli, että yleiskorotus jäi minimiin tai erässä tapauksissa ko- konaan pois, jollain niukka raha voi- daan paremmin kohdistaa työsuori- tukseen mukaan.

Murroksen suuruutta kuvaa, että nykyisen hallituksen ohjelma on ra- kennettu tulopoliittiseen mallin ajat-

MERILYTTÄÄNEN/STO

Eväitä talousnousoon. Kirjailijan mielestä kevään lakkojen määrää kauhistelevat lähinnä ne, jotka eivät tunne työmarkkinahistoriaa kuin parilla vii- me vuodelta. Kuva Helsingin keskustan S-marketista.

telulle, ja muutkin kuin vihreät alkoi- vat heti sen syntyessä kokoilla siihen aineksia. Pääministeri ja valtiova- raiministeri ovat etenkin SDP:n **Ee- ro Helinähuoman** kovistellussa tois- tavasti vakuutelleet eduskunnassa,

että he ihan vakavissaan pyrkivät tu- lopoliittiseen kokonaisratkaisuun.

Mutta takana on vasta ensimmäi- nen erä, joka voittamiseen työinä- tajaapuolelta meni lähes neljännes- vuosisata. Veri punnitaan työpaikka-

tasolla, jolla työnantajilla on vapaat kädet toteuttaa muidenkin kuin Pek- ka Himasen Kokoistuksen käsikir- joituksessaan kaipaama johtamis- kulttuurin muutos.

Todellinen yhteistyö ja sopiminen

tapahtuvat työpaikatasaolla, ja siellä löytyvät myös uuden talousnousun eväät.

Kauko Parkkinen
Työsuhteiden, teollisuuden ja
Veron